

FISCAL ECONOMICS -18K5EC09

UNIT:3

பொதுச் செலவு

பொதுச் செலவுகள் என்பது ஒரு நாட்டின் அரசாங்கத்தால் கூட்டுத் தேவைகள் மற்றும் ஓய்வூதியம் , கல்வி , சுகாதாரம் மற்றும் வீட்டுவசதி, பாதுகாப்பு , உள்கட்டமைப்பு போன்றவற்றிற்காக செய்யப்படும் செலவுகளாகும் . 19 ஆம் நூற்றாண்டு வரை, பொதுச் செலவுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன தனியார் கைகளில் மீதமுள்ள பணம் சிறந்த வருமானத்தை தரும் என்று லாயிஸ் ஃபைர் தத்துவங்கள் நம்பின. 20 ஆம் நூற்றாண்டில், ஜான் மேனார்ட் கெய்ன்ஸ் பொருளாதாரத்தில் வருமானம் மற்றும் விநியோக அளவை நிர்ணயிப்பதில் பொது செலவினங்களின் பங்கை வாதிட்டார். அப்போதிருந்து, அரசாங்க செலவுகள் அதிகரித்து வரும் போக்கைக் காட்டுகின்றன. அரசாங்க வருவாயின் ஆதாரங்களில் வரி மற்றும் வரி அல்லாத வருவாய் ஆகியவை அடங்கும் . 17 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், பொதுச் செலவுகள் பணத்தை வீணடிப்பதாக கருதப்பட்டது. பாதுகாப்புக்காக செலவு செய்வது மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிப்பது போன்ற அவர்களின் பாரம்பரிய செயல்பாடுகளுடன் அரசாங்கம் இருக்க வேண்டும் என்று சிந்தனையாளர்கள் நம்பினர்.

பொது செலவினங்களின் முக்கியத்துவம் :

பொது செலவினம் ஒட்டுமொத்த தேவையை உயர்த்துவதற்கும் அதன் மூலம் பொருளாதாரத்தை மந்தநிலையிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கும் ஒரு நெம்புகோலாகப் பயன்படுத்தலாம். மறுபுறம், பொதுச் செலவுகளில் மாறுபாடு மூலம், பொருளாதாரத்தில் பணவீக்கத்தை சரிபார்க்க மொத்த தேவையை நிர்வகிக்க முடியும். பொதுச் செலவுகள் வருமான விநியோகத்தை மேம்படுத்துவதற்கும், விரும்பிய வரிகளில் வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்வதற்கும், தேசிய உற்பத்தியின் கலவையை பாதிப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்படலாம். வளரும் நாடுகளிலும், பொதுச் செலவினங்களின் பங்கு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வளரும் நாடுகளில், பொதுச் செலவுகளில் உள்ள மாறுபாடு பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், பொருளாதார வளர்ச்சியை உருவாக்குவதற்கும் விரைவுபடுத்துவதற்கும் மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளை மேம்படுத்துவதற்கும் ஆகும். வளரும் நாடுகளில் பொது செலவுக் கொள்கை அவற்றில் நிலவும் வெகுஜன வறுமையை ஒழிப்பதற்கும் வருமான விநியோகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைப்பதற்கும் ஒரு பயனுள்ள பங்கைக் கொண்டுள்ளது. பின்வருவனவற்றில், பொதுச் செலவுகளின் வகைகள், பொதுச் செலவினங்களின் வளர்ச்சிக்கான காரணங்கள் மற்றும் வளர்ந்த மற்றும் வளரும் நாடுகளில் உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியில் அதன் விளைவுகள் குறித்து ஆய்வு செய்வோம்.

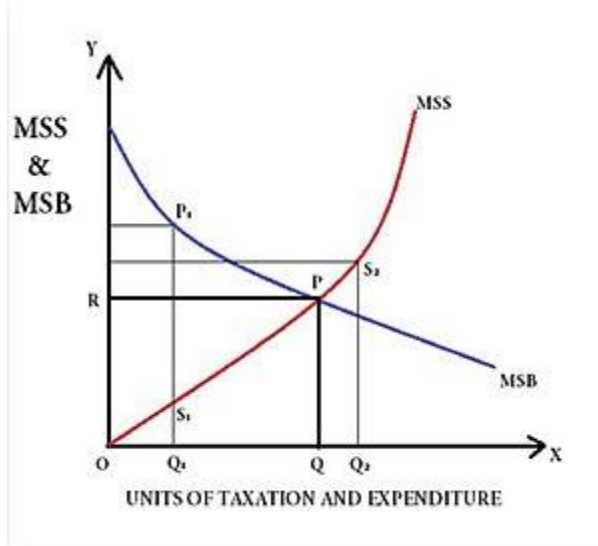
பொது செலவினம்; கோட்பாடுகள்:

பல வரிவிதிப்பு கோட்பாடுகள் உள்ளன பொது பொருளாதாரம் . அனைத்து மட்டங்களிலும் (தேசிய, பிராந்திய மற்றும் உள்ளூர்) அரசாங்கங்கள் பொதுத்துறை செலவினங்களுக்கு நிதியளிக்க பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து வருவாயை திரட்ட வேண்டும். வரிவிதிப்பு விவரங்கள் இரண்டு கொள்கைகளால் வழிநடத்தப்படுகின்றன: யார் பயனடைவார்கள் , யார் செலுத்தலாம். பொதுச் செலவு என்பது சாலைவழிகள் மற்றும் அணைகள் அமைத்தல் மற்றும் பிற செயல்பாடுகள் போன்ற வளர்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கான செலவு ஆகும்.

1. அதிகபட்ச சமூக நன்மைகளின் கொள்கை
2. பொருளாதாரத்தின் கொள்கை, அதாவது வீணான செலவுகளை தவிர்க்க வேண்டும்
3. ஒப்புதல் நியதி, அதாவது அங்கீகரிக்கப்பட்ட செலவு
4. சீரான பட்ஜெட்டின் கொள்கை
5. நெகிழ்ச்சி நியதி, அதாவது, மிகவும் நெகிழ்வான
6. உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தில் ஆரோக்கியமற்ற விளைவுகளைத் தவிர்ப்பது.

அதிகபட்ச சமூக நன்மைக்கான கொள்கை

இந்த தீர்வை அடைவதற்கான அளவுகோல்கள் மற்றும் முன் நிபந்தனைகள் கூட்டாக அதிகபட்ச சமூக நன்மைக்கான கொள்கையாக குறிப்பிடப்படுகின்றன. வரிவிதிப்பு (அரசாங்க வருவாய்) மற்றும் அரசாங்க செலவு ஆகியவை இரண்டு கருவிகள். அதிகப்படியான எதுவும் சமுதாயத்திற்கு நல்லதல்ல, அதிகபட்ச சமூக நலனை அடைய அது சமநிலையில் இருக்க வேண்டும். டால்டன் இந்த கொள்கையை "அதிகபட்ச சமூக நன்மை" என்று அழைத்தார்.

டால்டனின் அதிகபட்ச சமூக நன்மைக்கான கொள்கை. "பி" புள்ளியில் அதிகபட்ச சமூக நன்மைகளின் புள்ளியைக் காட்டும் வரைபடம்

1. டால்டனின் அதிகபட்ச சமூக நன்மைக்கான கொள்கை - பொது வருவாய் மற்றும் அரசாங்கத்தின் செலவினங்களுக்கு இடையில் சமநிலையை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் அதிகபட்ச திருப்தி அளிக்கப்பட வேண்டும். செலவினத்தின் ஓரளவு பயன்பாடு = வரிவிதிப்பின் ஓரளவு பயனற்ற தன்மை இருக்கும்போது பொருளாதார நலன் அடையப்படுகிறது . அவர் இந்த கொள்கையை குறிப்புடன் விளக்குகிறார்

- அதிகபட்ச சமூக நன்மை (MSB)
- அதிகபட்ச சமூக தியாகம்

இதை ஸ்வீடிஷ் பொருளாதார நிபுணர் “ எரிக் லிண்டால் 1919 இல்” அறிமுகப்படுத்தினார் .^[4] அவரது கோட்பாட்டின் படி, பொது செலவினங்களை நிர்ணயித்தல் மற்றும் வரிவிதிப்பு பொது விருப்பங்களின் அடிப்படையில் நடக்கும், அவை தங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒரு நல்ல விநியோக செலவு மக்களால் எடுக்கப்படும். அவர்கள் செலுத்தும் வரி அவர்களின் திறன்களுக்கு ஏற்ப அவர்களால் வெளிப்படுத்தப்படும்.

2. பொருளாதாரத்தின் கொள்கை: எல்லா வகையான களியாட்டங்களும் கழிவுகளும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். பொதுச் செலவினங்கள் பொது நன்மைக்கு பெரும் ஆற்றலைக் கொண்டுள்ளன, ஆனால் இது தீங்கு விளைவிக்கும் மற்றும் வீணானதாக இருக்கலாம். வரி செலுத்துவோரிடமிருந்து சேகரிக்கப்பட்ட வருவாய் கவனக்குறைவாக செலவிடப்பட்டால், அது வெளிப்படையாக பொருளாதாரமற்றதாக இருக்கும். பொருளாதாரத்தின் நியதியை பூர்த்தி செய்ய, செலவினங்களின் அனைத்து நகலெடுப்பையும், அதிகாரிகளின் மேலெழுதலையும் தவிர்க்க வேண்டியது அவசியம். மேலும், பொதுச் செலவுகள் சேமிப்பை மோசமாக பாதிக்கக்கூடாது. அரசாங்க நடவடிக்கை தனிநபரின் விருப்பத்தை அல்லது சேமிப்பதற்கான சக்தியை சேதப்படுத்தினால், அது பொருளாதாரத்தின் நியதிக்கு vjpuhf இருக்கும்.

3. ஒப்புதல் நியதி: பொதுச் செலவினங்களின் மற்றொரு முக்கியமான கொள்கை என்னவென்றால், அது உண்மையில் செய்யப்படுவதற்கு முன்பு, அது ஒரு திறமையான அதிகாரத்தால் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். அங்கீகரிக்கப்படாத செலவினங்கள் அதிக செலவுக்கு வழிவகுக்கும். இது அனுமதிக்கப்பட்ட நோக்கத்திற்காக செலவிடப்பட வேண்டும் என்பதும் இதன் பொருள். ஒப்புதலுக்கான நியதியுடன் தொடர்புடையது, தணிக்கை செய்வது மற்றொருது. ஒரு பின்நவீனத்துவ பரிசோதனை சமமாக முக்கியமானது. அதாவது, இந்த ஆண்டின் இறுதியில் உள்ள அனைத்து பொதுக் கணக்குகளும் முறையாகத் தணிக்கை செய்யப்பட வேண்டும், அந்தத் தொகைகள் முறைகேடாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை அல்லது தவறாகச் செலவிடப்படவில்லை.

4. சமச்சீர் பட்ஜெட்டின் கொள்கை: ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் அதன் வரவு செலவுத் திட்டங்களை நன்கு சீரானதாக வைத்திருக்க முயற்சிக்க வேண்டும். வரவுசெலவுத் திட்டங்களில் எப்போதும் தொடர்ச்சியான உபரிகள் அல்லது பற்றாக்குறைகள் இருக்கக்கூடாது. எப்போதும் தொடர்ச்சியான உபரிகள் விரும்பப்படுவதில்லை, ஏனென்றால் மக்கள் தேவையில்லாமல் அதிக வரி விதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை இது காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் செலவினம் வருவாயை விட அதிகமாக இருந்தால், அதுவும் ஆரோக்கியமான அறிகுறி அல்ல, ஏனெனில் இது நாட்டின் நிதி பலவீனத்தின் அடையாளமாக கருதப்படுகிறது. எனவே, அரசாங்கம் தனது சொந்த வழிமுறைகளுக்குள் வாழ முயற்சிக்க வேண்டும்.

5. நெகிழ்ச்சிக்கான நியதி: பொதுச் செலவினங்களின் மற்றொரு கொள்கை இது மிகவும் மீள் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். பொது அதிகாரிகள் தேவைகளுக்கு ஏற்ப செலவினங்களை வேறுபடுத்துவது சாத்தியமாக இருக்க வேண்டும். ஒரு கடுமையான அளவிலான செலவு மோசமான காலங்களில் சிக்கல் மற்றும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தும். மேல்நோக்கிய திசையில் மாற்றம் கடினம் அல்ல. ஆனால் நெகிழ்ச்சி கீழ்நோக்கிய திசையில் மிகவும் தேவைப்படுகிறது. செலவினங்களைக் குறைப்பது அவ்வளவு எளிதானது அல்ல. பொருளாதார கோடரி பயன்படுத்தப்படும்போது, அது மிகவும் வேதனையான செயல். ஒரு பரவலான பாத்திரத்தை மீண்டும் பெறுவது கடுமையான சமூக அதிருப்தியை உருவாக்குகிறது. சரியான நெகிழ்ச்சி கேள்விக்குறியாக உள்ளது. வருவாயைக் குறைக்கும் நேரத்தில் நிதி முறிவு தவிர்க்கப்பட வேண்டுமென்றால் நியாயமான நெகிழ்ச்சி அவசியம்.

6. உற்பத்தி அல்லது விநியோகத்தில் ஆரோக்கியமற்ற விளைவுகளைத் தவிர்ப்பது: பொதுச் செலவுகள் சமூகத்தில் செல்வத்தின் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகம் ஆகிய இரண்டிலும் ஆரோக்கியமான செல்வாக்கை செலுத்துகின்றன என்பதையும் காண வேண்டும். இது உற்பத்தி நடவடிக்கையைத் தூண்ட வேண்டும், இதனால் நாட்டில் உற்பத்தியின் அளவு அதிகரிக்கிறது மற்றும் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முடியும். ஆனால் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கான இந்த பொருள் செல்வம் நியாயமான முறையில் விநியோகிக்கப்பட்டால் மட்டுமே வழங்கப்படும். புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட செல்வம் ஏற்கனவே பணக்காரர்களை வளப்படுத்தச் சென்றால், நோக்கம் நிறைவேற்றப்படவில்லை. பொதுச் செலவுகள் செல்வ விநியோகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வருமானம் மற்றும் செல்வ விநியோகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்கும் முயற்சிகள் உற்பத்தியை மோசமாக பாதிக்கும் போது இந்த இரண்டு நோக்கங்களும் முரண்படக்கூடும். இது மோசமாக பாதிப்பதன் மூலம் செய்ய முடியும்:

- (i) வேலை செய்வதற்கும் சேமிப்பதற்கும் அதிகாரம், மற்றும்
- (ii) வேலை செய்வதற்கும் சேமிப்பதற்கும் விருப்பம்

பொது செலவினங்கள் வளங்களை குறைந்த உற்பத்தியில் இருந்து அதிக உற்பத்தித் தொழில்களுக்குத் திருப்புவதன் மூலமும் உற்பத்திக்கு பயனளிக்கும்.

(i) வேலை செய்வதற்கும் சேமிப்பதற்கும் உள்ள சக்தியைப் பொறுத்தவரை, நவீன அரசாங்கங்களால் செய்யப்படும் சமூக விரும்பத்தக்க பொதுச் செலவுகளில் பெரும்பாலானவை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி சமூகத்தின் உற்பத்தி சக்தியை அதிகரிக்கின்றன, இதன் விளைவாக, சேமிக்கும் சக்தியையும் சுட்டிக்காட்டலாம். இத்தகைய செலவினங்களில் தகவல் தொடர்பு மற்றும் போக்குவரத்து வழிமுறைகளை வழங்குதல்; கல்வி, பொது சுகாதாரம், அறிவியல் மற்றும் தொழில்துறை ஆராய்ச்சி; மனித, விலங்கு மற்றும் தாவர நோய்களைக் கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் சுகாதார காப்பீடு, வேலையின்மை காப்பீடு மற்றும் முதியோர் ஓய்வூதியங்கள் போன்ற சமூக காப்பீட்டுக்கான செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல்.

(ii) வேலை செய்வதற்கும் சேமிப்பதற்கும் உள்ள விருப்பத்தைப் பொறுத்தவரை, பொதுச் செலவுகளின் தன்மை மற்றும் அதை நிர்வகிக்கும் கொள்கையைப் பொறுத்தது. பொதுச் செலவினங்களிலிருந்து எதிர்கால நன்மைகள் குறித்த எதிர்பார்ப்புகளை மக்களுக்கு வழங்குவதன் மூலம், அது வேலை செய்வதற்கும் சேமிப்பதற்கும் உள்ள விருப்பத்தின் விளிம்பை மழுங்கடிக்கக்கூடும். முதியோர் ஓய்வூதியங்களை வழங்குதல், நோய் மற்றும் வேலையின்மைக்கு எதிரான காப்பீடு மற்றும் அரசு செலவினங்களை வழங்குவது ஆகியவை மக்களை எதிர்காலத்தில் அலட்சியமாக்கி, சேமிப்புகளை புறக்கணிக்கச் செய்ய வேண்டும். மக்கள் குறைவாக வேலை செய்வார்கள். ஆனால் அத்தகைய செலவுகள் சரியான வரம்பிற்குள் வைக்கப்பட்டு, அது உண்மையில் உதவியாளர்களுக்கு உதவினால், சேமிப்புக்கான காசோலை குறைக்கப்படலாம். ஆனால் வரி மிக அதிகமாக இருக்கும்போது, வேலை செய்வதற்கும் சேமிப்பதற்கும் மக்களின் விருப்பம் ஊக்கமடையக்கூடும், அவ்வாறு செய்வதற்கான அவர்களின் சக்தி குறையும். அந்த வரம்பை எட்டக்கூடாது.

பொது செலவினத்தின் விளைவுகள்

1. உற்பத்தியில் ஏற்படும் விளைவுகள்: இராணுவ போர்க்கப்பல்களுக்கான செலவு பயனற்றது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அது உண்மை இல்லை. ஒரு குறுகிய மற்றும் வெற்றிகரமான யுத்தம் நாட்டிற்கு அதிக பொருளாதார லாபங்களைக் கொண்டு வரக்கூடும்.

தேசிய வருமானத்தை மிக உயர்ந்த மட்டத்தில் நிலைநிறுத்துவதற்கு தனியார் நுகர்வு மற்றும் முதலீட்டுச் செலவுகள் போதுமானதாக இல்லாவிட்டால், அரசாங்கம் முன்வந்து தொடர்ச்சியான பொதுப்பணித் திட்டத்தை ஏற்பாடு செய்வதன் மூலம் உண்மையான செலவினங்களுக்கும் முழு வேலைவாய்ப்பு செலவினத்திற்கும் இடையிலான இடைவெளியை நிரப்புகிறது.

2. விநியோகத்தில் ஏற்படும் விளைவுகள்: நாட்டில் வருமானம் மற்றும் செல்வ விநியோகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க பொதுச் செலவுகள் பெரிதும்

உதவும். பணக்காரர்களுக்கு முற்போக்கான விகிதத்தில் வரி விதிப்பதன் மூலம் அரசாங்கம் அவர்களின் உயர் வருமானத்தை குறைக்கிறது. திரட்டப்பட்ட பணம் சமூகத்தின் ஏழை வர்க்கத்தின் நலனுக்காக செலவிடப்படுகிறது. இலவச கல்வி, இலவச மருத்துவ உதவி, இலவச அல்லது மலிவான வீட்டு வசதிகள், மானிய விலையில் தேவைப்படும் தேவைகள் போன்றவற்றை அரசு வழங்குகிறது. பொதுச் செலவினங்களால் தேசிய வருமானத்தை இன்னும் அதிகமாகவும் நியாயமாகவும் செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்கும்போது, இதுபோன்றவற்றைச் செயல்படுத்துவதில் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் கொள்கை.

3.வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு நிலை மீதான விளைவுகள்: கெய்ன்ஸ் கருத்துப்படி, பொதுப் பணிகளில் தாராளமயமான பொதுச் செலவினங்கள் மூலம் மனச்சோர்வின் காலங்களில் பரவலான வேலையின்மையை அரசாங்கம் அகற்ற முடியும். இதனால் நாட்டின் வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு அளவை உயர்த்த முடியும்.

பொதுப்பணிகளுக்கான முதலீட்டு செலவினங்களை அரசாங்கம் அதிகரிக்கும் போது, வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு அளவு அதிகரிப்பது அந்த நடவடிக்கைகளின் அதிகரிப்புக்கு சமமாக இருக்காது, ஆனால் இதைவிட பல மடங்கு அதிகமாக இருக்கும் என்று கெய்ன்ஸ் கவனித்தார்.

முதலீட்டில் பொது செலவினங்களின் விளைவுகள் - வரையறை

பொதுச் செலவினங்களின் அதிகரிப்பு மூலதனச் செலவாக இருந்தால் நேரடியாக முதலீட்டை அதிகரிக்க முடியும் .

ஐல ஆண்டுகளாக பொதுச் செலவுகளில் அதிகரிப்புக்கு பல காரணங்கள் உள்ளன mit:

1. பாதுகாப்பு:

பொதுச் செலவினங்களுக்குப் பொறுப்பான ஒரு முக்கிய காரணி, உலகெங்கிலும் உள்ள நாடுகளால் அதிகரித்து வரும் பாதுகாப்புச் செலவுகள் ஆகும். உண்மையான போர்களின் போது மட்டுமல்ல, பாதுகாப்புச் செலவுகள் அதிகரித்து வருகின்றன, ஆனால் சமாதான காலத்தில் கூட, நாடுகள் பெரும் பாதுகாப்பு செலவினங்களைக் கோரி இராணுவத் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும்.நாடுகளுக்கு இடையே ஆயுதப் போட்டி நடைபெறுகிறது. இந்தியா போன்ற ஒரு ஏழை நாடு அதன் கடின உழைப்பு சுதந்திரத்தை பாதுகாக்க வேண்டும், மேலும் இது திறமையான மற்றும் போதுமான ஆயுதப்படைகளை உருவாக்குவதற்கு நிறைய செலவுகளை உள்ளடக்கியது. விரிவாக்க எதிரி சீனா மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு பாகிஸ்தான் ஆகிய இரு எதிரிகளுக்கு இடையில் இந்தியா பிளவுபட்டுள்ளது, அவை தங்கள் ஆயுதப்படைகளை பலப்படுத்துகின்றன. சுதந்திரம் பெற்றதிலிருந்து இந்தியா மூன்று போர்களை நடத்த வேண்டியிருந்தது. இதனால் இந்தியா இராணுவத் தயார் நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

உள்நாட்டிலும் மொழியியல், பிராந்திய மற்றும் அரசியல் நலன்களின் மோதலைக் கருத்தில் கொண்டு, உள் பாதுகாப்பைப் பேணுவதற்கு நிறைய செலவுகள் செய்யப்பட வேண்டும்.

2. மக்கள் தொகை வளர்ச்சி மற்றும் நகரமயமாக்கல்:

பொதுச் செலவினங்களின் அதிகரிப்புக்கு காரணமான மற்றொரு காரணி மக்கள்தொகையின் வளர்ச்சி மற்றும் பொருளாதாரங்களின் நகரமயமாக்கல் ஆகும். உலகின் கிட்டத்தட்ட எல்லா நாடுகளிலும் மக்கள் தொகை அதிகரித்து வருகிறது. இந்தியாவில் சுதந்திரம் பெற்றதிலிருந்து மக்கள் தொகை ஆபத்தான விகிதத்தில் அதிகரித்து வருகிறது. 1951 ஆம் ஆண்டில் 36 கோடியாக இருந்த இந்தியாவின் மக்கள் தொகை இப்போது 2001 ல் சுமார் 100 கோடி வரை உயர்ந்துள்ளது. கல்வி, பொது சுகாதாரம், சாலைகள் மற்றும் போக்குவரத்து வசதிகள் போன்ற அரசு நடவடிக்கைகளின் அளவு மக்கள்தொகை வளர்ச்சியுடன் இணக்கமாக அதிகரிக்க வேண்டும். மேலும், மக்கள் தொகை அதிகரிக்கும் போது, நாட்டில் சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிக்க நிர்வாக சேவைகளுக்கு (பொலிஸ், சிறைச்சாலைகள், நீதித்துறை போன்றவை) அதிக செலவு செய்ய வேண்டும். பொருளாதாரத்தின் முன்னேற்றம் மற்றும் மக்கள்தொகை வளர்ச்சியுடன், நகரமயமாக்கலின் அளவு அதிகரிக்கிறது. இந்தியாவில், நகர்ப்புற மக்கள்தொகையின் விகிதம் 1921 இல் 11.3 சதவீதத்திலிருந்து 1991 ல் 25.5 சதவீதமாகவும் 2001 ல் 27.8 சதவீதமாகவும் உயர்ந்துள்ளது. அதிகரித்து வரும் நகரமயமாக்கலின் விளைவாக, தற்போதுள்ள நகரங்கள் விரிவடைந்து புதியவை வருகின்றன. நகரமயமாக்கல் சமூக மற்றும் நிர்வாக சேவைகளுக்கு அதிக தனிநபர் செலவினங்களைக் கோருகிறது. எனவே, இந்தியாவில் நகரமயமாக்கலின் அதிகரிப்பு அரசாங்க செலவினங்களை அதிகரிக்க முனைகிறது.

3. ஒரு நலன்புரி Ak;; அரசின் செயல்பாடுகள்:

மாநிலத்தின் இயல்பு மாற்றத்தால் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அதிகரித்து வருகின்றன. நவீன மாநிலங்கள் இனி சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதில் முக்கியமாக அக்கறை கொள்ளவில்லை. அவை இப்போது நலன்புரி நாடுகளாக மாறிவிட்டன. ஒரு நலன்புரி அரசு என்பது அதன் குடிமக்களின் முதுமை, நோய், வேலையின்மை போன்றவற்றுக்கு எதிராக சமூக காப்பீட்டை வழங்கும் ஒன்றாகும். எனவே நவீன அரசாங்கங்கள் முதியோர் ஓய்வூதியம், வேலையின்மை கொடுப்பனவுகள், நோய் சலுகைகள் போன்ற சமூக பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு நிறைய செலவு செய்ய வேண்டும்.

4. பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை பராமரித்தல்:

வாக்னர் சுட்டிக்காட்டியபடி, பொருளாதாரத்தின் முன்னேற்றம் மற்றும் முன்னேற்றத்துடன் மாநில செயல்பாடுகள் அதிகரிக்கின்றன. பத்தொன்பதாம் மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், அரசாங்கம் லாயிஸ்-நியாயமான கொள்கையைப் பின்பற்றியது. இப்போது, அரசாங்கத்தின் தீவிர

தலையீட்டின் தேவை பெருகிய முறையில் உணரப்பட்டுள்ளது. தடையற்ற சந்தை பொறிமுறையின் வேலை முழு வேலைவாய்ப்பு மட்டத்திலும் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை உறுதிப்படுத்தாது என்பதை அதன் பொருளாதார பொருளாதார கோட்பாடு தெளிவாக வெளிப்படுத்திய ஜே.எம். கெய்ன்ஸுக்கு நன்றி. அவரது கோட்பாட்டின் படி, முழு வேலைவாய்ப்பு அல்லது மந்தநிலையிலிருந்து ஏற்படும் குறைபாடுகள் மந்தமான தனியார் முதலீட்டு நடவடிக்கைகளின் காரணமாக மொத்த தேவையின் குறைபாட்டால் ஏற்படுகின்றன. தனியார் முதலீட்டில் இந்த பற்றாக்குறையை ஈடுசெய்ய, பொதுப்பணிகளுக்கான செலவினங்களை அரசாங்கம் அதிகரிக்க வேண்டும். அரசாங்க செலவினங்களின் அதிகரிப்பு, கெய்ன்ஸ் வருமான பெருக்கி என்று அழைப்பதன் மூலம் ஒட்டுமொத்த தேவை பன்மடங்கு உயர்த்துகிறது. இது வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு அளவை உயர்த்தவும் உதவுகிறது. இப்போது, இந்த ஈடுசெய்யும் நிதிக் கொள்கை உலகெங்கிலும் பின்பற்றப்படுகிறது, ஏனெனில் முழு வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை பராமரித்தல் ஆகியவை அரசாங்கத்தின் முக்கியமான குறிக்கோளாக மாறிவிட்டன. மேலும், வறட்சி மற்றும் பிற இயற்கை பேரழிவுகள் ஏற்படும் போது கிராமப்புறங்களில் நிவாரண பொதுப்பணிகளுக்காக இந்திய அரசு மத்திய மற்றும் மாநிலங்களில் நிறைய செலவு செய்கிறது. தவிர, பொருளாதாரத்தில் வேலைவாய்ப்பை மேம்படுத்துவதற்காக சிறப்பு வேலைவாய்ப்பு திட்டங்களுக்கு நிறைய பொது செலவுகள் செய்யப்படுகின்றன.

5. பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் மேம்பாடு:

எங்களைப் போன்ற வளரும் நாடுகளில் மிக முக்கியமான காரணி பொதுச் செலவினங்களில் ஒரு தனித்துவமான அதிகரிப்புக்கு வழிவகுத்தது, இது அரசாங்கத்தின் வளர்ச்சி நடவடிக்கைகளின் விரிவாக்கம் ஆகும். சோசலிச போக்குகளைக் கொண்ட இந்தியா போன்ற நாடுகளில் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதில் பொதுத்துறை முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. நீர் வழங்கல், மின்சாரம், தபால் மற்றும் பெட்ரோலியம் மற்றும் போக்குவரத்து சேவைகள் போன்ற பொது பயன்பாட்டு சேவைகளை பொதுத்துறை மேற்கொண்டுள்ளது மட்டுமல்லாமல், பொருளாதாரத்தின் தொழில்துறை மற்றும் விவசாய வளர்ச்சியில் அரசாங்கம் பெரும் தொகையை முதலீடு செய்துள்ளது. பல எஃகு ஆலைகள், பல்நோக்கு நீர்ப்பாசன திட்டங்கள், உர தொழிற்சாலைகள், நிலக்கரி சுரங்கம், எண்ணெய் மற்றும் பெட்ரோலியம் ஆய்வு மற்றும் உற்பத்தி, பல்வேறு வகையான இயந்திர தயாரிக்கும் தொழில்கள் மற்றும் ரசாயன ஆலைகள் தொடங்கப்பட்டு பொதுத்துறையில் இயங்கி வருகின்றன. இவற்றில் இந்தியாவில் அரசாங்கத்தால் ஒரு பெரிய தொகை செலவிடப்படுகிறது. இந்தியாவில் அரசாங்கத்தின் இந்த வளர்ச்சி நடவடிக்கைகள் காரணமாக, மொத்த அரசாங்க செலவினங்களுக்கான வளர்ச்சி செலவினங்களின் விகிதம் பெரிதும் அதிகரித்துள்ளது. 2003-04 ஆம் ஆண்டில், மத்திய அரசின் திட்டச் செலவு, முக்கியமாக வளர்ச்சிச் செலவாகும், இது 122.3 ஆயிரம் கோடியாக இருந்தது, இது 2004-05ல் 137.4 ஆயிரம் கோடியாக உயர்ந்தது.

6. பெருகிவரும் கடன் சேவை கட்டணங்கள்:

வளர்ந்து வரும் அனைத்து நாடுகளிலும் (இந்தியா உட்பட) அரசாங்கங்கள் அவற்றின் அதிகரித்து வரும் நடவடிக்கைகளுக்கு நிதியளிப்பதற்காக சமீபத்திய ஆண்டுகளில் பெருமளவில் கடன் வாங்குகின்றன. கடன் பணம் முதிர்ச்சியடையும் போது திருப்பிச் செலுத்த வேண்டியது மட்டுமல்லாமல், கடனளிப்பவர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் வட்டி செலுத்த வேண்டும். இந்த கடன் சேவைக் கட்டணங்கள் பொதுச் செலவினங்களில் பாரியளவில் அதிகரித்துள்ளன. இந்தியாவில் உள்ள அரசாங்கம் தனது அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கு நிதியளிப்பதற்காக நாட்டினுள் மட்டுமல்லாமல் வெளிநாட்டிலிருந்தும் வெளிநாட்டு உதவி அல்லது தனியார் மூலதனச் சந்தைகளில் இருந்து வணிகக் கடன்கள் மூலமாக கடன் வாங்குகிறது என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். 1998-99ஆம் ஆண்டில் ரூ. 75 ஆயிரம் கோடி ரூபாய் வரை வட்டிக்கு செலுத்தப்பட்டது. 2004-05ல் மத்திய அரசால் 125.9 கோடி ரூபாய்.

7. மானியங்களுக்கான பெருகிவரும் செலவு:

வளர்ந்த மற்றும் வளரும் நாடுகளில் உள்ள அரசாங்கங்கள், மக்கள் தொகையின் பல்வேறு பிரிவுகளுக்கு மானியங்களுக்கு நிறைய செலவு செய்கின்றன. இந்தியாவில், உணவு, உரங்கள், ஏற்றுமதி மற்றும் கல்வி ஆகியவற்றிற்கான மானியங்களை அரசாங்கம் வழங்கி வருகிறது, அவற்றுக்கான செலவுகள் விரைவான விகிதத்தில் அதிகரித்து வருகின்றன, இது இந்தியாவில் பெரிய நிதி பற்றாக்குறைக்கு முக்கிய காரணமாகும். உதாரணமாக, 2002-2003 ஆம் ஆண்டில், மத்திய, மானியங்களுக்கான அரசு செலவினம் ரூ. 44.6 ஆயிரம் கோடி மற்றும் 2004-2005 ஆம் ஆண்டில் இது ரூ. 46.5 ஆயிரம் கோடி. உணவு, உரங்கள், ஏற்றுமதிகள் ஆகியவற்றிற்கான மானியங்களுக்கான மத்திய அரசின் செலவினங்களின் செலவு இப்போது பட்ஜெட் செலவினங்களில் சுமார் 7 சதவீதமாகும். உணவு மானியத்தை வழங்குவதன் நோக்கம் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே உள்ளவர்களுக்கு உதவுவதே என்றாலும், உர மானியத்தின் நோக்கம் விவசாயத்தின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதும் சிறு விவசாயிகளுக்கு உதவுவதும் ஆகும்.

8. வறுமை எதிர்ப்பு திட்டங்கள்:

இந்தியாவில் பொதுச் செலவினங்களை அதிகரிப்பதற்கான மற்றொரு முக்கிய காரணம், வறுமை எதிர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்கும் வேலைவாய்ப்பில் அவர் மேற்கொண்டுள்ள பெரும் செலவு ஆகும். பொருளாதார வளர்ச்சியால் மட்டுமே குறுகிய காலத்தில், வறுமையை ஒழிக்க முடியாது என்பது இப்போது உணரப்பட்டுள்ளது. எனவே, வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ் வாழும் மக்களுக்காக அரசாங்கத்தால் பல்வேறு வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்கள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் வறுமைக்கு எதிரான திட்டங்களில் முக்கியமானது ஜவஹர் ரோஸ்கர் யோஜனா, பிரதமரின் வேலைவாய்ப்பு திட்டம் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சி திட்டம் (ஐஆர்டிபி). இந்த திட்டங்களுக்கான செலவு சமீபத்திய ஆண்டுகளில் பெரிதும் உயர்ந்துள்ளது.

பொது செலவினங்களின் வகைப்பாடு:

வருவாய் செலவு மற்றும் மூலதன செலவு:

பொதுச் செலவுகள் பல்வேறு பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதலாவதாக, அரசாங்க செலவினங்கள் வருவாய் செலவு மற்றும் மூலதன செலவு எனவகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வருவாய் செலவினம் என்பது சிவில் நிர்வாகம் (அதாவது, பொலிஸ், சிறைகள் மற்றும் நீதித்துறை), பாதுகாப்புப் படைகள், பொது சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி ஆகியவற்றில் செய்யப்படும் தற்போதைய அல்லது நுகர்வுச் செலவாகும். இந்த வருவாய் செலவினம் தொடர்ச்சியான வகையாகும், இது ஆண்டுதோறும் செய்யப்படுகிறது. மறுபுறம், நீடித்த சொத்துக்களை உருவாக்குவதற்கு மூலதன செலவு செய்யப்படுகிறது. இது ஒரு தொடர்ச்சியான செலவினமாகும். பல்நோக்கு நதி திட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள், எஃகு ஆலைகள் போன்றவற்றைக் கட்டுவதற்கும், இயந்திரங்கள் மற்றும் உபகரணங்களை வாங்குவதற்கும் ஏற்படும் செலவு மூலதனச் செலவாகக் கருதப்படுகிறது. பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளுக்கான கொடுப்பனவுகள் மற்றும் செலவுகளை மாற்றவும். பொதுச் செலவினங்களின் மற்றொரு பயனுள்ள வகைப்பாடு அதை பரிமாற்றக் கொடுப்பனவுகள் மற்றும் பரிமாற்றமற்ற கொடுப்பனவுகளாகப் பிரிக்கிறது. பரிமாற்ற கொடுப்பனவுகள் அந்த வகையான செலவினங்களைக் குறிக்கின்றன, அதற்கு எதிராக உண்மையான வளங்களை (அதாவது பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள்) அரசாங்கத்திற்கு மாற்றுவதில்லை. முதியோர் ஓய்வூதியம், வேலையின்மை, நோய் சலுகைகள், ஒரு வருடத்தில் பொதுக் கடனுக்கான வட்டி போன்றவற்றுக்கான செலவுகள் பரிமாற்றக் கொடுப்பனவுகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் MFk;. பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளுக்கான செலவு என்று அழைக்கப்படுகிறது. பாதுகாப்பு, கல்வி, சுகாதாரம் போன்றவற்றுக்கான செலவினங்கள் இவற்றிற்கு ஈடாக பரிமாற்றமற்ற செலவுகள் என்பதையும், இராணுவ வீரர்கள், ஆசிரியர்கள், மருத்துவர்கள் போன்றவர்களின் சேவையையும், அவற்றில் பயன்படுத்தப்படும் சில பொருட்கள் அல்லது உபகரணங்களையும் அரசு பெறுகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம்.

வளர்ச்சி மற்றும் அபிவிருத்தி அல்லாத செலவு:

பொது செலவினங்களின் மற்றொரு பயனுள்ள வகைப்பாடு அரசாங்கத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட செலவு வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறதா என்பதைப் பொறுத்தது. பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் அரசாங்கத்தின் செலவுகள் அனைத்தும் வளர்ச்சி செலவுகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. நீர்ப்பாசன திட்டங்கள், வெள்ளக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள், போக்குவரத்து மற்றும் தகவல் தொடர்பு, விவசாய மற்றும் தொழில்துறை துறைகளில் மூலதன உருவாக்கம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி வளர்ச்சி என விவரிக்கப்படுகிறது. மறுபுறம், பாதுகாப்பு, சிவில் நிர்வாகம் (அதாவது, பொலிஸ், சிறைகள் மற்றும் நீதித்துறை), பொதுக் கடன் மீதான வட்டி போன்றவற்றுக்கான செலவுகள் வளர்ச்சி அல்லாத செலவுகள் என்ற பிரிவில் வைக்கப்படுகின்றன. சமீப காலம் வரை, கல்வி மற்றும் ஆரோக்கியத்திற்கான செலவுகள் வளர்ச்சி அல்லாத வகையாகக் கருதப்பட்டன

என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம். கல்வி மற்றும் பொது சுகாதாரத்திற்கான செலவு மனித மூலதனம் என்று அழைக்கப்படும் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கிறது என்பது இப்போது உணரப்பட்டுள்ளது, இது பொருளாதார வளர்ச்சியை உடல் மூலதனத்தைப் போலவே ஊக்குவிக்கிறது, இல்லாவிட்டால். எனவே, இந்த நாட்களில், கல்வி, ஆராய்ச்சி மற்றும் சுகாதாரத்திற்கான செலவுகள் பொதுவாக வளர்ச்சி செலவுகளாக கருதப்படுகின்றன. உதாரணமாக, பாதுகாப்பு மற்றும் சிவில் நிர்வாகத்திற்கான அரசாங்க செலவினங்கள் கூட உற்பத்தி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக்கூடிய நிலைமைகளை பராமரிக்க உதவுகின்றன என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே, மறைமுகமாக, பாதுகாப்பு மற்றும் சிவில் நிர்வாகத்திற்கான செலவுகளும் உற்பத்தித் திறன் வாய்ந்தவை என்று சிலர் கூறுகின்றனர். ஆகவே, அரசாங்க செலவினம் என்ன வளர்ச்சி அல்லது உற்பத்தி மற்றும் வளர்ச்சியடையாத அல்லது பயனற்றது என்பது எந்தவொரு குறிக்கோள் அல்லது முட்டாள்தனமான ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல, எனவே ஓரளவு தன்னிச்சையானது என்பதையும் நாங்கள் காண்கிறோம்.

உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தில் பொது செலவினங்களின் விளைவுகள் :

பொதுச் செலவுகளில் அதிகரிப்புக்கான காரணங்களை ஆராய்ந்த பின்னர், பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தில் பொதுச் செலவினங்களின் விளைவுகளை விளக்குவது பயனுள்ளதாக இருக்கும். பொதுச் செலவுகள், முறையாக ஒதுக்கப்பட்டு திறமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டால், பொருளாதாரத்தில் ஆரோக்கியமான விளைவை ஏற்படுத்தும். பொதுச் செலவுகள் பொருளாதாரத்தின் உற்பத்தித் திறனை அதிகரிக்கவும் அதன் தொழிலாள வர்க்கத்தின் உற்பத்தித்திறனை மேம்படுத்தவும் முடியும். ஒழுங்காக வடிவமைக்கப்பட்டால், வருமான விநியோகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் இது குறைக்கலாம். பின்வருவனவற்றில், பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி மற்றும் வருமான விநியோகத்தில் பொது செலவினங்களின் தாக்கத்தை விரிவாகக் கூறுவோம்.

உற்பத்தியில் பொது செலவினங்களின் விளைவு :

அரசாங்கத்தின் அனைத்து வகையான செலவினங்களும் உற்பத்தி செய்யக்கூடியவை அல்ல என்று பொதுவாக சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. உதாரணமாக, பாதுகாப்பு மற்றும் சிவில் நிர்வாகத்திற்கான (பொலிஸ், சிறை மற்றும் நீதித்துறை) அரசாங்க செலவினங்கள் பயனற்றவை என்று கூறப்படுகிறது, ஏனெனில் இது பொருளாதாரத்தின் உற்பத்தியின் அளவை அதிகரிக்காது. பாதுகாப்பு மற்றும் சிவில் நிர்வாகத்திற்கான பொதுச் செலவுகள் நேரடியாக பயனற்றவை என்பது உண்மைதான், ஆனால் அவை சில சூழ்நிலைகளில் மறைமுக வழியில் உற்பத்தி மற்றும் வேலைவாய்ப்பை ஊக்குவிக்க முடியும். இது சற்று பின்னர் தெளிவுபடுத்தப்படும். மேலும், வளர்ச்சியடைந்த பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சியில் வளர்ந்து வரும் பொருளாதாரத்தின் விஷயத்தில் உற்பத்தியில் பொது செலவினங்களின்

விளைவுகள் வேறுபட்டிருக்கலாம், ஏனென்றால் அவற்றில் உள்ள சூழ்நிலைகள் ஒரு நல்ல ஒப்பந்தத்தில் வேறுபடுகின்றன.

விநியோகத்தில் பொது செலவினத்தின் விளைவுகள் :

நவீன காலங்களில், முறையான வரி கட்டமைப்பை வகுப்பதன் மூலம் மட்டுமல்லாமல், பல்வேறு வகையான பொதுச் செலவுகள் மூலமாகவும் வருமான விநியோகம் தொடர்பாக சந்தை பொறிமுறையின் இலவச செயல்பாட்டை அரசாங்கம் மாற்றியமைக்கிறது. பொது செலவினங்கள் மூலம் அரசாங்கம் ஏழைகளுக்கு ஆதரவாக வருமானத்தை மறுபகிர்வு செய்கிறது. சந்தை அமைப்பின் இலவச உழைப்பால் உற்பத்தி செய்யப்படும் வருமான விநியோகத்தில் மிகப் பெரிய ஏற்றத்தாழ்வுகள் சமூக ரீதியாக அநியாயமாக இருப்பது மட்டுமல்லாமல், சமூக உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும் உகந்தவை அல்ல. எல்லா வகையான பொதுச் செலவுகளும் வருமான விநியோகத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்காது. பொதுச் செலவினங்களின் பின்வரும் வடிவங்கள் ஏழைகளுக்கு ஆதரவாக வருமானத்தை மறுபகிர்வு செய்கின்றன.

பொது கடன்

பொதுக் கடன் பொருள்: இந்திய சூழலில், பொதுக் கடன் என்பது மத்திய அரசின் மொத்த கடன்களை உள்ளடக்கியது, அவை இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து செலுத்தப்பட வேண்டும்.

பொதுக் கடன் என்பது ஒரு நாட்டின் அரசாங்கம் கடன் வாங்கிய மொத்தத் தொகை. இந்திய சூழலில், பொதுக் கடன் என்பது இந்திய அரசாங்கத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து செலுத்த வேண்டிய மத்திய அரசின் மொத்த கடன்களை உள்ளடக்கியது. சில நேரங்களில், மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களின் ஒட்டுமொத்த பொறுப்புகளைக் குறிக்க இந்த சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும், யூனியன் அரசாங்கம் அதன் கடன் கடன்களை மாநிலங்களிலிருந்து தெளிவாக வேறுபடுத்துகிறது. இது மத்திய அரசு மற்றும் மாநிலங்களின் ஒட்டுமொத்த கடன்களை பொது அரசாங்க கடன் (ஜிஜிடி) அல்லது ஒருங்கிணைந்த பொது அரசாங்க கடன் என்று அழைக்கிறது.

பொதுக் கடனின் வகைப்பாடு

பொதுக் கடன் பல்வேறு வகைகளாக வகைப்படுத்தப்படுகிறது:

- i. உள் மற்றும் வெளி கடன்
- ii. குறுகிய கால மற்றும் நீண்ட கால கடன்கள்

iii. நிதி மற்றும் செலுத்தப்படாத கடன்

iv. தன்னார்வ மற்றும் கட்டாய கடன்கள்

v. மீட்டுக்கொள்ளக்கூடிய மற்றும் மீளமுடியாத கடன்

vi. உற்பத்தி அல்லது இனப்பெருக்க மற்றும் உற்பத்தி செய்யாத கடன் / டெட்வெயிட் கடன்

உள் மற்றும் வெளி கடன்:

குடிமக்களுக்கும் நிறுவனங்களுக்கும் செலுத்த வேண்டிய தொகைகள் உள் கடன் என்று அழைக்கப்படுகின்றன மற்றும் வெளிநாட்டினருக்கு செலுத்த வேண்டிய தொகைகள் வெளிப்புற கடனை உள்ளடக்கியது. உள்நாட்டு கடன் என்பது நாட்டிற்குள் உள்ள மூலதன சந்தைகளில் மிதக்கும் அரசாங்க கடன்களைக் குறிக்கிறது. இத்தகைய கடன் நாட்டின் தனிநபர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களால் சந்தா செலுத்தப்படுகிறது.மறுபுறம், வெளிநாட்டு மூலதன சந்தைகளில், அதாவது நாட்டிற்கு வெளியே, வெளிநாட்டு நாட்டவர்கள், வெளிநாட்டு அரசாங்கங்கள், சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களிலிருந்து அரசாங்கத்தால் ஒரு பொதுக் கடன் மிதந்தால், அது வெளிநாட்டுக் கடன் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ii. குறுகிய கால மற்றும் நீண்ட கால கடன்கள்:

எடுக்கப்பட்ட கடன்களின் காலத்திற்கு ஏற்ப கடன்கள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. கருவூல பில்கள் அல்லது வழிகள் மற்றும் மீன்ஸ் அட்வான்ஸ் (WMA) போன்ற குறுகிய கால வட்டி தாங்கும் பத்திரங்களில் பெரும்பாலான அரசாங்கக் கடன் உள்ளது. கருவூல மசோதாவின் முதிர்வு காலம் பொதுவாக 90 நாட்கள் ஆகும். வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் தற்காலிக பற்றாக்குறையை ஈடுகட்ட இதுபோன்ற காலப்பகுதியை நாட்டின் மத்திய வங்கியிடமிருந்து அரசாங்கம் கடன் வாங்குகிறது. நீண்ட கால கடன்களுக்கு மட்டுமே, அரசு பொதுமக்களுக்கு வருகிறது. வளர்ச்சி நோக்கங்களுக்காக, நீண்ட கால கடன்கள் பொதுவாக ஐந்து வருடங்கள் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட காலத்திற்கு அரசாங்கத்தால் உயர்த்தப்படுகின்றன.

iii. நிதி மற்றும் நிதியளிக்கப்படாத அல்லது மிதக்கும் கடன்:

நிதியளிக்கப்பட்ட கடன் என்பது நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு திருப்பிச் செலுத்த வேண்டிய கடன், பொதுவாக ஒரு வருடத்திற்கு மேல். இவ்வாறு, நிதியளிக்கப்பட்ட கடன் நீண்ட கால கடனாகும். மேலும், அத்தகைய கடன் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு அரசாங்கம் ஒரு தனி நிதியைப் பராமரிப்பதால், கடன் நிதியளிக்கப்பட்ட கடன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. மிதக்கும் அல்லது செலுத்தப்படாத கடன்கள் குறுகிய காலத்திற்குள் திருப்பிச் செலுத்தப்படும், பொதுவாக ஒரு வருடத்திற்கும் குறைவாகவே.கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு

எந்தவொரு தனி நிதியும் அரசாங்கத்தால் பராமரிக்கப்படாததால் இது பணமளிக்கப்படாது. திருப்பிச் செலுத்தப்படாத கடனை திருப்பிச் செலுத்துவது பொது வருவாயிலிருந்து செய்யப்படுவதால், அது மிதக்கும் கடன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு, செலுத்தப்படாத கடன் ஒரு குறுகிய கால கடன்.

iv. தன்னார்வ மற்றும் கட்டாய கடன்கள்:

ஒரு ஜனநாயக அரசாங்கம் தன்னார்வ அடிப்படையில் நாட்டினருக்கான கடன்களை உயர்த்துகிறது. இவ்வாறு, மக்கள் தங்கள் விருப்பப்படி மற்றும் திறனால் அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்படும் கடன்கள் தன்னார்வ கடன்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பொதுவாக, பொதுக் கடன், இயற்கையாகவே, தன்னார்வமாக இருக்கும். ஆனால் அவசர காலங்களில் (எ.கா., போர், இயற்கை பேரழிவுகள், முதலியன) அரசாங்கம் அதைக் கொடுக்குமாறு நாட்டினரை கட்டாயப்படுத்தக்கூடும். இத்தகைய கடன்கள் கட்டாய அல்லது கட்டாய கடன்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

v. மீட்டுக்கொள்ளக்கூடிய மற்றும் மீளமுடியாத கடன்:

மீட்டெடுக்கக்கூடிய பொதுக் கடன் என்பது அந்தக் கடனைக் குறிக்கிறது, இது எதிர்காலத்தில் ஏதேனும் ஒரு தேதியில் செலுத்தப்படும் என்று அரசாங்கம் உறுதியளிக்கிறது. முதிர்வு காலத்திற்குப் பிறகு, அரசாங்கம் அந்த தொகையை கடன் வழங்குபவர்களுக்கு செலுத்துகிறது. எனவே, மீட்டுக்கொள்ளக்கூடிய கடன்கள் நிறுத்தக்கூடிய கடன்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

மீளமுடியாத கடனைப் பொறுத்தவரை, அசல் தொகையை செலுத்துவது குறித்து அரசாங்கம் எந்த உறுதிமொழியையும் அளிக்கவில்லை, இருப்பினும் கடனளிப்பவர்களுக்கு வட்டி தவறாமல் செலுத்தப்படுகிறது. மிகவும் வெளிப்படையான காரணங்களுக்காக, மீட்டுக்கொள்ளக்கூடிய பொதுக் கடன் விரும்பப்படுகிறது. மீளமுடியாத கடன்கள் அரசாங்கத்தால் எடுக்கப்பட்டால், நிரந்தர கடனின் சுமையின் விளைவுகளை சமூகம் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும்.

vi. உற்பத்தி (அல்லது இனப்பெருக்கம்) மற்றும் உற்பத்தி செய்யாத (அல்லது எடை குறைந்த) கடன்:

கடன்களின் நோக்கங்களின் அளவுகோல்களில், பொதுக் கடன் உற்பத்தி அல்லது இனப்பெருக்கம் மற்றும் உற்பத்தி செய்ய முடியாத அல்லது எடை குறைந்த கடன் என வகைப்படுத்தலாம். பொதுக் கடன் வருமானம் ஈட்டும் நிறுவனங்களில் பயன்படுத்தப்படும்போது உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. அல்லது உற்பத்தி கடன் என்பது பொருளாதாரத்தின் உற்பத்தி சக்தியை அதிகரிப்பதற்காக அரசாங்கத்தால் திரட்டப்படும் கடனைக் குறிக்கிறது.

பொதுக் கடனின் நோக்கங்கள்

1. மத்திய வங்கியிடமிருந்து தற்காலிக கடன்கள் மூலம் வருவாய் மற்றும் செலவினங்களுக்கு இடையிலான இடைவெளியைக் கொண்டு வருதல். பாக்கிஸ்தானில், ஒரு வருடத்திற்குள் திருப்பிச் செலுத்தக்கூடிய 'கருவூல பில்கள்' என்று அழைக்கப்படும்வற்றை அரசாங்கம் வெளியிடுகிறது.
2. பொருளாதாரத்தில் மனச்சோர்வைக் குறைப்பது மற்றும் பொதுப்பணித் திட்டத்திற்கு நிதியளித்தல்.
3. பொதுமக்களிடமிருந்து வாங்கும் சக்தியைத் திரும்பப் பெறுவதன் மூலம் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது.
4. பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கு நிதியளித்தல் எஸ்பி. வளர்ச்சியடையாத நாடுகளில்.
5. பொது நிறுவனங்களை விரிவுபடுத்துவதற்கும் பலப்படுத்துவதற்கும் பொதுத்துறைக்கு நிதியளித்தல்.
6. போர், ஆயுதங்கள் மற்றும் வெடிமருந்து நிதி.

இந்தியாவில் பொது கடன் நிர்வாகத்தின் முக்கியத்துவம்

1934 ஆம் ஆண்டு இந்திய ரிசர்வ் வங்கி சட்டத்தின்படி, ரிசர்வ் வங்கியூனியன் அரசாங்கத்தின் வங்கியாளர் மற்றும் பொது கடன் மேலாளர். ஆர்பிஐ அரசு சார்பாக அனைத்து பணம், பொருள் அனுப்புவது, அந்நிய செலாவணி மற்றும் வங்கிப் பரிமாற்றங்கள் கையாளுகிறது. மத்திய அரசும் தனது பண நிறுவனங்களை ரிசர்வ் வங்கியில் டெபாசிட் செய்கிறது. இருப்பினும், தாமதமாக, சில மேம்பட்ட பொருளாதாரங்களில் இருப்பதைப் போல பொதுக் கடனை நிர்வகிக்க ஒரு சிறப்பு நிறுவனத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை உள்ளது. உதாரணமாக, நிட்டி ஆயோக் ஒரு தனி பொது கடன் மேலாண்மை நிறுவனத்தை (பி.டி.எம்.ஏ) உருவாக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டார்.

மூன்று வகையான செலவினங்களைச் சந்திக்க அரசு பொதுவாக மக்களிடமிருந்து கடன் வாங்குகிறது:

(அ) பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை பூர்த்தி செய்ய,

(ஆ) போர் மற்றும் பிற அசாதாரண சூழ்நிலைகளின் செலவுகளைச் சமாளித்தல் மற்றும்

(இ) அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளுக்கு நிதியளித்தல்.

(அ) பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை பூர்த்தி செய்வதற்கான பொது கடன்:

பொதுச் செலவு பொது வருவாயை மீறும் போதெல்லாம் வரி அமைப்பில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது எப்போதும் சரியானதல்ல. பரிவர்த்தனை

சாதாரணமா அல்லது வழக்கமானதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். பட்ஜெட் பற்றாக்குறை சாதாரணமானது என்றால், பற்றாக்குறையை பூர்த்தி செய்ய கடன்களை உயர்த்துவது சரியானது. ஆனால் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பற்றாக்குறை ஒரு வழக்கமான அம்சமாக இருந்தால், வரிவிதிப்பு மூலம் மேலும் வருவாயை உயர்த்துவது அல்லது அதன் செலவினங்களைக் குறைப்பதே மாநிலத்தின் சரியான போக்காகும்.

(ஆ) War போன்ற அவசரநிலைகளைச் சந்திப்பதற்கான பொதுக் கடன் :

பல நாடுகளில், தற்போதுள்ள பொதுக் கடன், ஒரு பெரிய அளவிற்கு, போர் செலவுகள் காரணமாக உள்ளது. குறிப்பாக இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, இந்த வகை பொதுக் கடன் கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது. கடந்த போரின் செலவுகளை குறைக்க இந்தியாவில் பொதுக் கடனில் பெரும் பகுதி செலவிடப்பட்டுள்ளது.

(இ) அபிவிருத்தி நோக்கங்களுக்கான பொதுக் கடன்:

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது ரயில்வே, நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் மற்றும் பிற பணிகளை நிர்மாணிக்க பொதுக் கடன் உயர்த்தப்பட வேண்டியிருந்தது. சுதந்திரத்திற்கு பிந்தைய காலத்தில், ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் மற்றும் பிற திட்டங்களின் கீழ் வளர்ச்சி பணிகளின் செலவுகளை ஈடுசெய்ய அரசாங்கம் பொதுமக்களிடமிருந்து கடன் வாங்குகிறது. இதன் விளைவாக பொதுக் கடனின் அளவு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது.

பொதுக் கடனின் சுமை :

ஒரு நாடு மற்ற நாடுகளிடமிருந்து (அல்லது வெளிநாட்டவர்களிடமிருந்து) கடன் வாங்கும்போது வெளிப்புறக் கடன் உருவாக்கப்படுகிறது. இது அனைவருக்கும் மற்றவர்களுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு நாடு மற்றவர்களிடமிருந்து கடன் வாங்கும்போது, அத்தகைய கடனுக்கு வட்டி செலுத்த வேண்டும். இந்த கட்டணம் அந்நிய செலாவணியில் (அல்லது தங்கத்தில்) செய்யப்பட வேண்டும். கடனாளி தேசத்தில் போதுமான அந்நிய செலாவணி இருப்பு இல்லை என்றால் (கடந்த காலத்தில் குவிந்துள்ளது) அதன் பொருட்களை கடனாளர் தேசத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்ய நிர்பந்திக்கப்படும். பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்ய ஒரு கடனாளி நாடு அதன் உள்நாட்டு நுகர்வு குறைப்பதன் மூலம் போதுமான ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய உபரியை உருவாக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஒரு வெளிப்புறக் கடன் சமூகத்தின் நுகர்வு சாத்தியங்களைக் குறைக்கிறது, ஏனெனில் இது கடனாளர் தேசத்தில் உள்ள மக்களுக்கு அவர்களின் தற்போதைய நுகர்வுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு கிடைக்கும் வளங்களிலிருந்து நிகர கழிப்பதை உள்ளடக்கியது. 1990 களில், போலந்து, பிரேசில் மற்றும் மெக்ஸிகோ போன்ற பல வளரும் நாடுகள் பெரிய வெளிநாட்டுக் கடனைச் சந்தித்த பின்னர் கடுமையான பொருளாதார கஷ்டங்களை எதிர்கொண்டன. அவர்களின் வெளிப்புற கடன்களுக்கு சேவை செய்வதற்காக, அதாவது, கடந்த கால கடன்களுக்கான வட்டி மற்றும் அசல் தொகையை செலுத்துவதற்காக, ஏற்றுமதி

உபரி (அதாவது, இறக்குமதி செய்ததை விட அதிகமாக ஏற்றுமதி) உருவாக்க உள்நாட்டு நுகர்வு குறைக்க அவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்.

மூன்று சிக்கல்கள்:

நாம் வெளிப்புறத்திலிருந்து உள் கடனுக்கு கவனத்தை மாற்றும்போது, கதை வேறுபட்டது என்பதைக் கவனிக்கிறோம்.

இது மூன்று சிக்கல்களை உருவாக்குகிறது:

- (1) கூடுதல் வரிச்சுமை காரணமாக சலுகைகள் மீதான விளைவுகளை சிதைத்தல்,
- (2) சமுதாயத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட மூலதனத்தை உற்பத்தி தனியார் துறையிலிருந்து உற்பத்தி செய்யாத மூலதனத் துறைக்கு திருப்புதல், மற்றும்
- (3) பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சி விகிதத்தைக் காட்டுகிறது.

பொது கடன் மற்றும் வளர்ச்சி:

சமுதாயத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட மூலதனத்தை உற்பத்தி தனியார் நிறுவனத்திலிருந்து உற்பத்தி செய்யாத பொதுத்துறைக்கு மாற்றுவதன் மூலம் பொதுக் கடன் வளர்ச்சியைக் குறைக்கும் காரணியாக செயல்படுகிறது. இவ்வாறு ஒரு பொருளாதாரம் கடனை விட பொதுக் கடன் இல்லாமல் மிக வேகமாக வளர்கிறது. பொருளாதாரத்தில் அரசாங்கக் கடனின் அனைத்து விளைவுகளையும் நாம் கருத்தில் கொள்ளும்போது, ஒரு பெரிய பொதுக் கடன் நீண்டகால பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் என்பதை நாங்கள் கவனிக்கிறோம். படம் 22.3 வளர்ச்சிக்கும் கடனுக்கும் உள்ள உறவைக் காட்டுகிறது. ஒரு பொருளாதாரம் காலப்போக்கில் எந்தவொரு கடனும் இல்லாமல் செயல்பட வேண்டும் என்று வைத்துக்கொள்வோம், இந்நிலையில் மூலதன பங்கு மற்றும் சாத்தியமான வெளியீடு வரைபடத்தில் உள்ள திடமான கோடுகளால் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட கற்பனையான பாதையை பின்பற்றும்.

இப்போது அரசாங்கம் ஒரு பெரிய பற்றாக்குறையையும் கடனையும் அதிகரிக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; காலப்போக்கில் கடனைக் குவிப்பதன் மூலம், மேலும் மேலும் மூலதனம் இடம்பெயர்கிறது, படம் 22.3 இன் அடிப்பகுதியில் உள்ள கோடுள்ள மூலதனக் கோடு காட்டப்பட்டுள்ளது. கடனுக்கு வட்டி செலுத்த அரசாங்கம் மக்கள் மீது கூடுதல் வரிகளை விதிக்கையில், அதிக திறமையின்மை மற்றும் சிதைவுகள் உள்ளன - அவை உற்பத்தியை மேலும் குறைக்கின்றன..

பொதுக் கடனை மீட்பதற்கான முறைகள்:

கடனை மீட்பது என்பது பொது கடனை திருப்பிச் செலுத்துவதைக் குறிக்கிறது. பொதுக் கடனை செலுத்த வேண்டும் என்றாலும், கடன் மீட்டும்

விரும்பத்தக்கது. அரசாங்கத்தை திவால்நிலையிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கும், கடன் வழங்குபவர்களின் நம்பிக்கையை உயர்த்துவதற்கும், அரசாங்கம் தனது கடன்களை அவ்வப்போது மீட்டெடுக்க வேண்டும்.

சில நேரங்களில், அரசாங்கம் கடனை நிராகரிப்பது போன்ற ஒரு தீவிர நடவடிக்கையை நாடலாம். இந்த தீவிர நடவடிக்கை நிச்சயமாக ஒப்பந்தத்தை மீறுவதாகும். அரசாங்கத்தால் கடனை நிராகரிப்பது பொருளாதார ரீதியாக ஆதாரமற்றது.

இங்கே, கடனை நிராகரிப்பதில் கவனம் செலுத்துவதற்குப் பதிலாக, பொதுக் கடனை ஒய்வு பெறுவதற்கோ அல்லது மீட்பதற்கோ பிற முக்கிய வழிமுறைகளை விவாதிக்கிறோம்:

i. பணத்தைத் திருப்பிச் செலுத்துதல்:

கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவது என்பது முதிர்ச்சியடைந்த கடன்களை (அதாவது பழைய கடன்களை) செலுத்துவதற்காக புதிய கடன்களை உயர்த்துவதற்கான புதிய பத்திரங்கள் மற்றும் பத்திரங்களை வெளியிடுவதைக் குறிக்கிறது. பணத்தைத் திருப்பிச் செலுத்தும் முறையை அரசாங்கம் பயன்படுத்தும்போது, பொதுக் கடனின் பணச் சுமையை கலைக்க முடியாது. அதற்கு பதிலாக, கடனை ஒத்திவைப்பதன் காரணமாக கடன் சேவை (அதாவது, வட்டியுடன் திருப்பிச் செலுத்துதல்) சுமை குவிக்கப்படுகிறது- எதிர்கால கடனைக் காப்பாற்றுவதற்காக திருப்பிச் செலுத்துதல்.

ii. மாற்றம்:

கடன் மாற்றத்தின் மூலம் பழைய ஆனால் அதிக வட்டி தாங்கும் கடன்களை புதிய ஆனால் குறைந்த வட்டி தாங்கும் கடன்களாக மாற்றுவதன் மூலம் வட்டி சுமையை குறைப்பதாகும். இந்த முறை வரி செலுத்துவோர் மீதான வட்டி சுமையை குறைக்க முனைகிறது. வீழ்ச்சியடையும் கடனின் சுமையை குறைக்க அரசாங்கம் இயக்கப்பட்டிருப்பதால், கடனுக்கு சேவை செய்ய வரி மூலம் பெரும் வருவாயை திரட்ட தேவையில்லை. அதற்கு பதிலாக, பொதுக் கடனுக்கு செலுத்த வேண்டிய வட்டி வீதத்தைக் குறைக்கும் பட்சத்தில் அரசாங்கம் வரிப் பொறுப்பைக் குறைத்து வரி செலுத்துவோருக்கு நிவாரணம் வழங்க முடியும். பெரும்பாலான வரி செலுத்துவோர் ஏழைகளாக இருப்பதால், கடன் வழங்குநர்கள் பணக்காரர்களாக இருப்பதால், பொதுக் கடனை மாற்றுவது வருமானத்தின் சமமற்ற விநியோகத்தில் விளைகிறது.

iii. மூழ்கும் நிதி:

பொதுக் கடனை மீட்பதற்கான சிறந்த முறைகளில் ஒன்று மூழ்கும் நிதி. ஒவ்வொரு ஆண்டும் வருவாயின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை முதிர்ச்சி நேரத்தில் நிதியில் இருந்து கடனை அடைக்க போதுமானதாக இருக்கும் வகையில் இது வைக்கப்படுகிறது. பொதுவாக, வருவாயின் ஒரு பகுதியை இந்த நிதிக்கு வரவு

வைக்க இரண்டு வழிகள் உள்ளன. அதன் வருடாந்திர வருமானத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட (நிலையான) சதவீதத்தை நிதியில் வைப்பதே வழக்கமான நடைமுறை. மற்றொரு நடைமுறை ஒரு புதிய கடனை திரட்டுவதும், கிடைக்கும் வருமானத்தை மூழ்கும் நிதியில் செலுத்துவதும் ஆகும். இருப்பினும், இரண்டாவது முறைக்கு எதிராக சில இட ஒதுக்கீடுகள் உள்ளன.

புதிய கடன்களிலிருந்து அல்லாமல், அரசாங்கத்தின் தற்போதைய வருவாயிலிருந்து மூழ்கும் நிதியைக் குவிப்பது விஷயங்களின் இறுக்கத்தில் இருப்பதாக டால்டன் கருத்து தெரிவித்துள்ளார். வசதியானது என்றாலும், கடனை மீட்பதற்கான மெதுவான முறைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். அதனால்தான் கடன் மறுப்புக்கான ஒரு வடிவமாக மூலதன வரி பெரும்பாலும் பொருளாதார வல்லுநர்களால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

iv. மூலதன வரி:

போர் அல்லது அவசர காலங்களில், பெரும்பாலான அரசாங்கங்கள் மூலதனத்திற்கு சிறப்பு வரி விதிப்பதன் மூலம் பொதுக் கடனை மீட்பதற்குத் தேவையான பணத்தை திரட்டும் நடைமுறையைப் பின்பற்றுகின்றன. மூலதன வரி என்பது மூலதன சொத்துக்களுக்கு விதிக்கப்படும் அளவுக்கு செல்வ வரி போன்றது. இந்த முறை சில தீர்க்கமான நன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது. முதலாவதாக, பணக்காரர்களிடமிருந்து (அதாவது, பெரும் சொத்துக்களைக் கொண்டவர்கள்) கூடுதல் வரி வருவாயைச் சேகரிப்பதன் மூலம் அரசாங்கம் தனது (அவசரகால) கடனைத் திருப்பிச் செலுத்த உதவுகிறது. இது இந்த மக்களின் நுகர்வு செலவைக் குறைக்கிறது மற்றும் பணவீக்கத்தின் தீவிரம் பலவீனமடைகிறது. இரண்டாவதாக, மூலதனத்தின் மீதான முற்போக்கான வரி வருமானம் மற்றும் செல்வத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க உதவுகிறது. ஆனால் இது சில தெளிவான குறைபாடுகளையும் கொண்டுள்ளது. முதலாவதாக, இது மூலதன உருவாக்கத்திற்கு இடையூறாக இருக்கிறது. இரண்டாவதாக, சாதாரண நேரத்தில் இந்த முறை பரிந்துரைக்கப்படவில்லை.

v. முனைய வருடாந்திரம்:

இது மூழ்கும் நிதியைப் போன்றது. இந்த முறையின் கீழ், முனைய வருடாந்திரத்தின் அடிப்படையில் அரசாங்கம் தனது கடனை செலுத்துகிறது. இந்த முறையைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், அரசாங்கம் கடனை சம வருடாந்திர தவணைகளில் செலுத்துகிறது. இந்த முறை ஆண்டுதோறும் கடனின் சுமையை குறைக்க அரசாங்கத்திற்கு உதவுகிறது மற்றும் முதிர்ச்சியின் போது அது முழுமையாக செலுத்தப்படுகிறது. ஒரு பெரிய மொத்த தொகையை செலுத்த அரசாங்கம் தேவையில்லை என்பதால் இது தவணைகளில் கடன்களை மீட்பதற்கான முறையாகும்.

vi. பட்ஜெட் உபரி:

உபரி பட்ஜெட்டை உருவாக்குவதன் மூலம், அரசாங்கம் தனது கடனை மக்களுக்கு செலுத்த முடியும். ஒரு பொது விதியாக, அரசாங்கம் தனது சொந்த பத்திரங்கள் மற்றும் பத்திரங்களை சந்தையில் இருந்து திரும்ப வாங்க பட்ஜெட் உபரியைப் பயன்படுத்துகிறது. நவீன அரசாங்கங்கள் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டை நாடுவதால் இந்த முறை அதிகம் பயனளிக்காது. உபரி பட்ஜெட் பொதுவாக செய்யப்படுவதில்லை.

vii. கூடுதல் வரிவிதிப்பு:

சில நேரங்களில், பொதுக் கடனுக்கு வட்டி செலுத்த அரசாங்கம் மக்கள் மீது கூடுதல் வரிகளை விதிக்கிறது. புதிய வரிகளை வசூலிப்பதன் மூலம் - நேரடி மற்றும் மறைமுகமாக - அரசாங்கம் அதன் பழைய கடனை அடைக்க தேவையான வருவாயை சேகரிக்க முடியும். நிராகரிப்பதற்கான எளிதான வழிமுறையாக இருந்தாலும், வரிகள் பெரிய விலகல் விளைவுகளைக் கொண்டிருப்பதால் இந்த முறை சில நன்மைகளைக் கொண்டுள்ளது.

viii. வட்டி விகிதத்தில் கட்டாய குறைப்பு:

அதன் கடனில் செலுத்த வேண்டிய வட்டி வீதத்தைக் குறைக்க அரசாங்கம் ஒரு கட்டளை நிறைவேற்றலாம். அரசாங்கம் நிதி நெருக்கடியால் பாதிக்கப்படுகையில் மற்றும் அதன் பட்ஜெட்டில் பெரும் பற்றாக்குறை இருக்கும்போது இது நிகழ்கிறது. வட்டி விகிதத்தில் இத்தகைய சட்டரீதியான குறைப்புகளுக்கு பல நிகழ்வுகள் உள்ளன. இருப்பினும், சாதாரண நடைமுறைகளில் இத்தகைய நடைமுறை பின்பற்றப்படுவதில்லை. அதற்கு பதிலாக, நிலைமை கோருகையில் கடன் திருப்பிச் செலுத்தும் முறையை பின்பற்ற அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது.

வளரும் பொருளாதாரத்தில் பொது கடன் பங்கு

1. வரிவிதிப்பு சாதாரண அரசாங்க சேவைகளுக்கான குறைந்தபட்சம் தற்போதைய செலவினங்களை ஈடுகட்ட வேண்டும் மற்றும் கடன் வாங்குவது அரசாங்க செலவினங்களுக்கு நிதியளிக்க வேண்டும், இதன் விளைவாக மூலதன சொத்துக்கள் உருவாகின்றன.
2. உற்பத்தி முதலீட்டிற்கு நிதியளிப்பதற்கான பொது கடன் பொருளாதாரத்தில் கூடுதல் உற்பத்தி திறனை உருவாக்குகிறது
3. ரியல் எஸ்டேட் அல்லது நகைகளில் பதுக்கி வைக்கப்படும் வளங்களை திரட்டுவதற்கான ஒரு கருவியாக இது பயன்படுத்தப்படுகிறது
4. இது மக்களுக்கு தங்கள் செல்வத்தை பாதுகாப்பான மற்றும் நிலையான வருமானம் ஈட்டும் சொத்துக்கள், அதாவது அரசாங்க பத்திரங்கள் வடிவில் வைத்திருக்க வாய்ப்புகளை வழங்குகிறது
5. பொதுக் கடனை நிர்வகிப்பது வட்டி விகிதங்களின் கட்டமைப்பை பாதிக்கும் ஒரு முறையாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.
6. வளர்ச்சி நாணயக் கொள்கையின் சக்திவாய்ந்த கருவியாக பொதுமக்கள் மாறிவிட்டனர்

7. வளர்ச்சியடையாத நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் பொதுக் கடன்கள் மூலம் வளங்களை திரட்ட இரண்டு வழிகள் உள்ளன:
 1. சந்தை கடன், அதாவது, மூலதன சந்தையில் அரசாங்க பத்திரங்கள் (நீண்ட கால) மற்றும் கருவூல பில்கள் (குறுகிய கால) பொதுமக்களுக்கு விற்பனை
 2. சந்தை அல்லாத கடன், அதாவது, பேச்சுவார்த்தைக்குட்பட்ட மற்றும் மூலதன சந்தையில் பரிமாற்றம் செய்யப்படாத கடனுக்கான பொதுமக்களுக்கு வழங்குதல், எ.கா., தேசிய சேமிப்பு சான்றிதழ்கள்
8. கடன்களில் இரண்டு வடிவங்கள் உள்ளன, அதாவது, தன்னார்வ மற்றும் கட்டாய கடன்கள். கட்டாய கடன்கள் அல்லது கட்டாய கடன் வாங்குதல் என்பது வரிவிதிப்புக்கும் கடன் வாங்குதலுக்கும் இடையிலான சமரசமாகும். ஒரு வரியைப் போல இது அரசாங்கத்திற்கு ஒரு கட்டாய பங்களிப்பாகும், ஆனால் கடனைப் போலவே, அது வட்டியுடன் திருப்பிச் செலுத்தப்பட வேண்டும்.

உற்பத்தி, நுகர்வு, விநியோகம் மற்றும் வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு நிலை ஆகியவற்றில் பொதுக் கடனின் விளைவுகள்

1. **உற்பத்தியில் ஏற்படும் விளைவுகள்:** பல்வேறு வகையான உற்பத்தி நிறுவனங்களுக்கு நிதியளிக்க பொது கடன்கள் உயர்த்தப்படுகின்றன, எ.கா., எஃகு பணிகள், சிமென்ட், பல்நோக்கு திட்டங்கள், கப்பல்கள், ரயில் பாதைகள் மற்றும் நெடுஞ்சாலைகள், கனரக மின் மற்றும் பொறியியல் பணிகள், சுரங்க, எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு போன்றவற்றின் கட்டுமானம்.
2. **நுகர்வு மீதான விளைவுகள்:** மக்கள் அரசாங்க கடன்களுக்கு குழுசேரும்போது, அவர்கள் பொதுவாக நுகர்வு குறைக்க வேண்டும். கடன் வாங்குவதன் மூலம் திரட்டப்படும் நிதியின் முதலீடு வேலைவாய்ப்பின் அளவை உயர்த்துகிறது, இதன் விளைவாக நுகர்வு அளவை உயர்த்துகிறது. பணக்காரர்களிடமிருந்து அரசாங்கத்திற்கு பணத்தை மாற்றுகின்றன. அரசாங்கத்தின் நிதி நடவடிக்கைகள் ஏழைகளுக்கு முதன்மையாக பயனளிப்பதாகும். ஏழைகளின் வருமானம் அதிகரித்த வேலைவாய்ப்பு மூலம் நேரடியாக அதிகரிக்கிறது அல்லது சமூக சேவைகளை விரிவாக்குவதன் மூலம் அவர்களுக்கு நேரடியாக பயனளிக்கிறது.
3. **வருமானம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு மட்டத்தில் விளைவுகள்:** நவீன காலங்களில், விவசாயம், தொழில், சுரங்கம், போக்குவரத்து, தகவல் தொடர்பு போன்றவற்றுக்கு நிதி திரட்டுவதற்காக பொது கடன் வாங்கப்படுகிறது. இது வேலை வாய்ப்புகள், வருமான நிலை மற்றும் வாழ்க்கைத் தரம் ஆகியவற்றை அதிகரிக்கிறது .

UNIT:4

கூட்டாட்சி அமைப்பு: மத்திய அரசு, மற்றும் மாநில அரசுகள், இது ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

கூட்டாட்சி அமைப்பு- பொருள், கொள்கைகள்

கூட்டமைப்பு என்பது இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பு ஆகும். ஒரு கூட்டமைப்பின் உறுப்பு நாடுகள் முழு நாட்டிற்கும் மத்திய அரசைக் கொண்டுள்ளன, மேலும் நாட்டின் சில பகுதிகளுக்கு மாநில அரசுகள் உள்ளன. ஒரு கூட்டமைப்பு என்பது அரசாங்கத்தின் ஒரு வடிவமாகும், இதில் அரசியல் அதிகாரம் மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு இடையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, அதாவது ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் அதன் சொந்த பகுதிக்குள் ஒருவருக்கொருவர் சுயாதீனமாக இருக்கும்.

கூட்டாட்சி நிதி பற்றிய கருத்து :

மத்திய நிதி என்பது அந்தந்த செயல்பாடுகளை திறம்பட வெளியேற்றுவதற்காக மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு வருவாயின் மூலத்தை ஒதுக்கும் முறையை குறிக்கிறது, அதாவது மத்திய மற்றும் மாநில அதிகாரிகளுக்கு இடையில் வருவாய் வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்வது குறித்து தெளிவான பிரிவு செய்யப்படுகிறது.

பெடரல் நிதி கொள்கைகள்

கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் விஷயத்தில், பின்வரும் முக்கிய கொள்கைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்:

1. சுதந்திரத்தின் கொள்கை

கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் கீழ், ஒரு அரசு தன்னாட்சி மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட உள் நிதி விஷயங்களைப் பற்றி சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு அரசாங்கத்திற்கும் தனித்தனி வருவாய் ஆதாரங்கள், வரி விதிக்க அதிகாரம், பணத்தை கடன் வாங்குதல் மற்றும் செலவினங்களை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். அரசாங்கம் பொதுவாக நிதி விஷயங்களில் சுயாட்சியை அனுபவிக்க வேண்டும்.

2. சமத்துவத்தின் கொள்கை

சமபங்கு பார்வையில், வளங்கள் வெவ்வேறு மாநிலங்களிடையே விநியோகிக்கப்பட வேண்டும், இதனால் ஒவ்வொரு மாநிலமும் வருவாயில் நியாயமான பங்கைப் பெறுகிறது. வெவ்வேறு இடங்களில் உள்ள தனிநபர்களுக்கும் வணிக நிறுவனங்களுக்கும் சமமான சிகிச்சை அளிக்கும் வகையில் வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும்.

3. ஒற்றுமையின் கொள்கை

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், ஒவ்வொரு மாநிலமும் கூட்டாட்சி நிதிக்கு சமமான வரி செலுத்துதல்களை செலுத்த வேண்டும். ஆனால் இந்த கொள்கையை நடைமுறையில் பின்பற்ற முடியாது, ஏனெனில் ஒவ்வொரு அலகுக்கும் வரி விதிக்கக்கூடிய திறன் ஒரே மாதிரியாக இல்லை. அனைத்து மாநிலங்களிலும் செலவின முறையின் சீரான தன்மைக்கு ஒரே மாதிரியான இந்த கொள்கை முக்கியத்துவம் அளிப்பதால், பங்களிப்பு சமத்துவம் பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கு பெரும் சமையை விதிக்கிறது.

4. வளங்களின் போதுமான கோட்பாடு

போதுமான கொள்கையின் கொள்கை என்பது ஒவ்வொரு அரசாங்கத்தின் வளங்களும் அதாவது மத்திய மற்றும் மாநிலத்தின் வளங்கள் அதன் செயல்பாடுகளை திறம்பட செயல்படுத்த போதுமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். நடப்பு மற்றும் எதிர்கால தேவைகள் குறித்து இங்கு போதுமான அளவு தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். தவிர, வளர்ந்து வரும் தேவைகளையும், போர், வெள்ளம் போன்ற எதிர்பாராத செலவுகளையும் பூர்த்தி செய்ய வளங்கள் மீள் இருக்க வேண்டும்.

5. நிதி அணுகல் கொள்கை

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், வளர்ந்து வரும் நிதித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் தங்களது நிர்ணயிக்கப்பட்ட துறைகளுக்குள் புதிய வருவாயை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும். சுருக்கமாக, அரசாங்கத்தின் பொறுப்புகள் அதிகரிப்பதன் மூலம் வளங்கள் வளர வேண்டும்.

6. ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பின் கொள்கை

ஒட்டுமொத்த நிதி அமைப்பு நன்கு ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். நாட்டின் நிதி அமைப்பின் வெவ்வேறு அடுக்குகளில் சரியான ஒருங்கிணைப்பு இருக்க வேண்டும். பின்னர் கூட்டாட்சி அமைப்பு மட்டுமே

செழிக்கும். நாட்டின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் வகையில் இது செய்யப்பட வேண்டும்.

7. செயல்திறனின் கொள்கை

நிதி அமைப்பு நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு திறமையாக நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். ஏய்ப்பு மற்றும் மோசடிக்கு எந்த வாய்ப்பும் இருக்கக்கூடாது. வருடத்திற்கு ஒரு முறைக்கு மேல் யாருக்கும் வரி விதிக்கக்கூடாது. இரட்டை வரிவிதிப்பு தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

8. நிர்வாக பொருளாதாரத்தின் கொள்கை

எந்தவொரு கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பின் முக்கிய அளவுகோலாக பொருளாதாரம் உள்ளது. அதாவது, வசூல் செலவு குறைந்தபட்ச மட்டத்தில் இருக்க வேண்டும் மற்றும் வருவாயின் பெரும்பகுதி அரசாங்கங்களின் பிற செலவின செலவினங்களுக்கு கிடைக்க வேண்டும்.

9. பொறுப்புக்கூறலின் கொள்கை

ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில், மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் நிதி சுயாட்சியை அனுபவிக்கின்றன. எனவே, அத்தகைய அமைப்பில் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் அதன் நிதி முடிவுகளுக்கு அதன் சொந்த சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்புக் கூற வேண்டும், அதாவது மத்திய பாராளுமன்றத்திற்கும், மாநிலத்திற்கு சட்டமன்றத்திற்கும்.

கூட்டாட்சி நிதியத்தின் சிக்கல்கள் :

கூட்டாட்சி என்பது இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அரசாங்க இறையாண்மை அலகுகள் ஒரே அரசியல் சூழலுக்குள் இணைந்திருப்பது, அரசுகளுக்கிடையேயான நிதிப் பிரச்சினைகளுக்கு முதன்மை அடிப்படையை வழங்குகிறது. சமூக விருப்பத்திற்கு ஏற்ப எந்த அளவிலான அரசாங்கம் குறிப்பிட்ட செயல்பாடுகளைச் செய்யும் என்பதை தீர்மானிப்பது மிகவும் கடினம்.

கூடுதலாக, இந்த செலவின செயல்பாடுகளுக்கு நிதியளிக்க தேவையான வருவாய் ஆதாரங்கள் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு நிலைகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். ஒரு கூட்டமைப்பின் அரசாங்கத்தின் மத்தியில் வருவாய் ஆதாரங்கள் மற்றும் செயல்பாட்டு செலவின கடமைகளுக்கு இடையே கணிசமான வேறுபாடு உள்ளது.

ஆகவே, சில அரசாங்கங்கள் தங்கள் சொந்த வருவாய் மூலத்திலிருந்து தங்கள் செலவுப் பொறுப்புகளைச் சந்திப்பதை மற்றவர்களை விட எளிதாகக் காணலாம். இந்த நிலைமை வருவாய் மற்றும் செலவினங்களுக்கு இடையிலான ஏற்றத்தாழ்வின் ஒரு வடிவமாகும், அதுவும் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு நிலைகளுக்கு இடையில்.

கடந்த 3 தசாப்தங்களில் பொது நிதி இலக்கியங்களில், நிதி கூட்டாட்சித்துவத்தில் ஒரு பரவலாக்கப்பட்ட நிதி அமைப்பின் சிக்கல்கள் அதிக கவனத்தைப் பெற்றன. அரசியல் அமைப்பில் வெவ்வேறு இறையாண்மை நிலைகள் இருப்பதற்கும், பொதுப் பொருட்களின் கோட்பாட்டை தேசிய, மாநில மற்றும் உள்ளூர் மட்டங்களில் விரிவாக்குவதற்கும் இது ஒரு காரணம்.

கூட்டாட்சி நிதி கட்டமைப்பில் சில வளர்ச்சிகளும் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு மட்டங்களில் வளங்கள் மற்றும் தேவைகளை விநியோகிப்பதில் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளிட்டவையும் இதற்கு ஒரு காரணம். இது பல்வேறு நிலை அரசாங்கங்களால் செய்யப்பட வேண்டிய நிதி விதிகளை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கும், ஒருவருக்கொருவர் உறவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் இது அழைப்பு விடுத்துள்ளது. இந்த சூழலில் கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பில் உள்ள சில முக்கியமான சிக்கல்களை பகுப்பாய்வு செய்வது மதிப்பு.

செயல்பாடுகள் மற்றும் வளங்களின் கூட்டமைப்பு பிரிவின் சுமுகமான செயல்பாடு கட்டாயமாகும். எவ்வாறாயினும், கடந்த பல ஆண்டுகளாக, அரசியல் மற்றும் கருத்தியல் அடிப்படையில், கூட்டமைப்பில் உள்ள அலகுகளுக்கு இடையில், நிதி ஆதாரங்களை விநியோகிப்பது தொடர்பான விஷயங்களில் மையத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையே வளர்ந்து வரும் மோதல்கள் உள்ளன.

ஒரு கூட்டமைப்பில் வரிவிதிப்பு மற்றும் செலவு நடவடிக்கைகளின் பெருக்கம் உள்ளது. மையத்திற்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையிலான செயல்பாடுகளின் ஒதுக்கீடு நாட்டிற்கு நாடு வேறுபடுகிறது. பொதுவாக பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் இடைநிலை நடவடிக்கைகள் போன்ற தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செயல்பாடுகள் பொதுவாக மத்திய அரசால் தோள்பட்டை.

பிராந்திய ஆர்வமுள்ள விஷயங்கள் பிராந்திய அரசாங்கத்தின் கைகளில் உள்ளன. செயல்திறன் திறன் என்பது ஒரு கூட்டமைப்பில் வெவ்வேறு தொகுதி அலகுகளிடையே செயல்பாடுகளை ஒதுக்குவதற்கான அடிப்படை அளவுகோலாகும்.

பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு வர்த்தக வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், தபால் மற்றும் தந்தி போன்ற செயல்பாடுகள் மத்திய அரசின் அதிகாரத்தின் கீழ் வைக்கப்படுகின்றன. கல்வி, சுகாதார சேவை, பொதுப்பணி, உள் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு போன்ற பிராந்திய நலன்களின் பாடங்கள் உள்ளூர் அரசாங்கத்திற்கு ஒதுக்கப்படுகின்றன. இது மையம் மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களின் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகளின் சரியான ஒருங்கிணைப்பை அவசியமாக்குகிறது.

செங்குத்து நிதி ஏற்றத்தாழ்வு:

பல ஜனநாயக நாடுகளில், ஒரு கூட்டமைப்பின் அரசாங்கங்களிடையே வருவாய் மூலத்திற்கும் செலவுக் கடமைகளுக்கும் இடையில் ஒரு பெரிய வேறுபாடு உள்ளது. ஒரு கூட்டமைப்பில் உள்ள சில அரசியலமைப்பு அரசாங்கங்கள் தங்கள் சொந்த வருவாய் மூலத்திலிருந்து தங்கள் செலவு பொறுப்புகளை நிர்வகிப்பதை மற்றவர்களை விட எளிதாகக் காண்கின்றன.

அதேசமயம் இன்னும் சிலர் வருவாய்-செலவு திட்டத்தை சீரான முறையில் நிர்வகிப்பது கடினம். இப்போதெல்லாம் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் செலவுத் திட்டங்களில் தொடர்ச்சியான மற்றும் தொடர்ச்சியான அதிகரிப்பு அதிகரித்து வருவதால் நலன்புரி சார்ந்த திட்டங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன.

கல்வி பொது சுகாதாரம், சமூக நலன், நகர்ப்புற மேலாண்மை, பலவீனமான பிரிவினருக்கான நலத்திட்டங்கள் போன்ற செயல்களுக்கான செலவுகள் கிராமப்புற மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகள் போன்றவை தொடர்ந்து அதிகரித்து வருகின்றன.

அதேசமயம் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள பெரும்பாலான வருவாய் ஆதாரங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை. இது வளர்ந்து வரும் செலவுத் தேவைகளுக்கும் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களுக்கான வருவாய் மூலத்தின் மோசமான மகசூலுக்கும் இடையில் ஏற்றத்தாழ்வு நிலையை உருவாக்குகிறது.

இதற்கு மாறாக, அதிக மீள் வருவாய் ஆதாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதால் மத்திய அரசு எப்போதும் உபரி வருவாயைக் கொண்டுள்ளது. மத்திய அரசின் நிதி வளங்களை அதிக அளவில் விரிவுபடுத்துதல், மற்றும் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் வள தளங்களை சுருக்கி, நலன்புரி நடவடிக்கைகளின் வளர்ச்சியால் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் அதிகரித்துவரும் பொறுப்புகள் உள்ளன.

மைய மாநிலங்களுக்கு இடையிலான இந்த வகை வள இடைவெளி செங்குத்து நிதி ஏற்றத்தாழ்வு என்று அழைக்கப்படுகிறது. அரசாங்கத்தின் நிலைகளுக்கு இடையில் செங்குத்தாக வருவாய் மற்றும் செலவினங்களின் ஏற்றத்தாழ்வு நிலைமை கடிதமற்ற அல்லது செங்குத்து நிதி ஏற்றத்தாழ்வின் பிரச்சினை என குறிப்பிடப்படுகிறது.

நிதி கூட்டாட்சி இந்த இடைவெளியைக் குறைக்க முயற்சிக்கிறது மற்றும் மையம், மாநில மற்றும் உள்ளூர் அளவிலான பொதுச் செலவுகள் மற்றும் அவற்றுக்கு நிதியளிக்கத் தேவையான வளங்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான செங்குத்து ஒருங்கிணைப்புகளின் மூலம் சமநிலையை அடைய முயற்சிக்கிறது.

ஒரு கூட்டமைப்பில் மையத்திற்கும் பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கும் இடையில் செங்குத்து நிதி சமத்துவத்தை அடைய பின்பற்றப்படும் முக்கியமான முறைகள்:

1. வரி பகிர்வு,
2. வரிக் கடன்,
3. வரி விலக்கு,
4. வரி மறுப்பு,
5. பொது மானியங்கள்-சேர்க்க, மற்றும்
6. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மானியங்கள்-உதவி.

வரி பகிர்வு ஏற்பாட்டின் கீழ் ஒற்றை நிர்வாகத்தால் வரி விதிக்கப்பட்டு சேகரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் வருமானம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அலகுகளுடன் முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ பகிரப்படுகிறது.

தொகுதி அலகுகளுக்கு பங்கை ஒதுக்கீடு செய்வது அரசியலமைப்பில் உள்ளதாக இருக்கலாம் அல்லது தேசிய அரசாங்கத்தால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய சில அளவுகோல்கள் தேவைப்படுகிறது அல்லது இது மத்திய அரசுக்கும் தொகுதி அலகுகளுக்கும் இடையிலான கால ஒப்பந்தத்தால் தீர்மானிக்கப்படலாம்.

வரிக் கடனின் கீழ், ஒரு உயர்ந்த அரசாங்க அலகு அதன் வரிக்கு எதிரான கடனை அதே வகையான வரியை அடிபணிந்த அலகுகளுக்கு

செலுத்துகிறது. இந்த முறை வரி போட்டி சிக்கலை நீக்குகிறது, இதன் மூலம் துணை அலகுகளின் திறனை அதிகரிக்கிறது.

வரி விலக்கு என்பது செங்குத்து ஏற்றத்தாழ்வை சரிசெய்ய மற்றொரு முறையாகும். முறையின் கீழ் ஒரு அரசாங்கத்தால் வரி செலுத்துவோரிடமிருந்து செலுத்தப்படும் வரியைக் கழிக்க அனுமதி வழங்கப்படுகிறது, அதன் மீது மற்றொரு அரசாங்கம் வரி விதிக்கிறது.

வரி மறுப்பின் கீழ் அரசு மாநில மற்றும் உள்ளாட்சி வரி விதிக்கும் அதிகாரங்களுக்கு கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கலாம். சில வரிகளை வசூலிக்க அதிகார வரம்புகளை கீழ்ப்படுத்துவதற்கான அதிகாரத்தை மறுப்பது, கீழ் மட்ட அரசாங்க அலகுகள் பயன்படுத்தும் வரி விதிக்கு உச்சவரம்பு வைப்பது; வரி விகிதத்தில் எந்தவொரு மேலதிக மாற்றத்திற்கும் மத்திய சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதல் தேவை. வரி ஒருங்கிணைப்பின் இந்த முறைகள் வரி மறுப்பு அல்லது வரி கட்டுப்பாடுகள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

வரிகளை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ப்பதைத் தவிர்ப்பதற்கும், நிர்வாகத்தின் நகல் எடுப்பதற்கும், வரிவிதிப்பு தளத்தின் சீரான தன்மையை உறுதி செய்வதற்கும், வரி நிரப்புதலின் முறையைப் பயன்படுத்த வேண்டும். உயர் மட்ட அரசாங்கம் கீழ் மட்ட அரசாங்கங்களால் விதிக்கப்படும் கூடுதல் கடமையுடன் வரியை வசூலிக்கிறது.

நிதி வள பரிமாற்றத்தில் செங்குத்து ஏற்றத்தாழ்வுகளை சேகரிக்கும் மற்றொரு முறை மானியங்கள்-உதவி. வருவாயை அரசாங்கத்தின் கீழ் மட்டத்திற்கு மாற்ற மூன்று வகையான மானியங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பொது (தடுப்பு அல்லது நிபந்தனையற்ற) மானியம், அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மானியம் (கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அல்லது நிபந்தனை மானியம் மற்றும் பொருந்தும் அல்லது பொருந்தாத மானியங்கள்).

கிடைமட்ட நிதி ஏற்றத்தாழ்வு:

ஒரே அளவிலான இறையாண்மையில் அலகுகளுக்கு இடையே கிடைமட்ட ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளது. ஒரு கூட்டமைப்பில் அரசாங்கத்தின் ஒரே மட்டத்தில் அரசாங்கத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையே நிதி ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படும் போது, அது சமன்பாடு அல்லது கிடைமட்ட நிதி ஏற்றத்தாழ்வு பிரச்சினை என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஒரு கூட்டமைப்பில் வருமானம் மற்றும் செல்வத்தின் தனிநபர் விநியோகம் மற்றும் வெவ்வேறு மாநிலங்களிடையே வர்த்தகத்தின் அளவு

வேறுபாடுகள் உள்ளன. வெவ்வேறு சமூகங்களிடையே வள வழங்கலில் பிராந்திய வேறுபாடு சமூகங்களிடையே தனிநபர் வருவாய் திறனில் மாறுபாட்டிற்கு வழிவகுக்கிறது.

கிடைமட்ட நிதி ஏற்றத்தாழ்வு சரி செய்யப்பட்டு நிதி எச்சத்தின் சமன்பாட்டின் மூலம் நிதி சமத்துவத்தின் கொள்கை அடையப்படுகிறது. பேராசிரியர் ஜே.எம். புக்கனன் நிதி எச்சத்தை "**வரி-செலவுத் திட்டத்தின் நிகர நன்மைகள், அதாவது செலவினங்களிலிருந்து கிடைக்கும் நன்மை வரி செலுத்துதலில் இருந்து கழித்தல்.**"

ஒரு கூட்டமைப்பில் பல்வேறு மாநிலங்களிடையே வரிச் செலவுத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதில் வளங்கள், வளர்ச்சியின் அளவு மற்றும் மாறுபாடு ஆகியவற்றின் காரணமாக, மத்திய மற்றும் மாநில வரிகள் தங்கள் குடிமக்களுக்கு சமமற்ற நிதி எச்சத்தை உருவாக்குகின்றன. இதனால் நிதி எச்சத்தில் ஒரு இடைவெளி எழுகிறது மற்றும் சிலவற்றை அடைய சமமாக இருக்க வேண்டும், இது கிடைமட்ட நிதி சமநிலை என்று அழைக்கப்படுகிறது.

நிதி எச்சத்தில் இந்த இடைவெளியை மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வளங்களை மாற்றுவதன் மூலம் நிரப்ப முடியும். அதாவது வளமான மாநிலங்களிலிருந்து வளங்களை ஏழை மாநிலங்களுக்கு மாற்றுவதற்கான கூட்டாட்சி ஏற்பாடு இருக்க வேண்டும்.

இது ஒருவருக்கொருவர் நிதி சமத்துவமின்மையைக் குறைக்க உதவும். மஸ்கிரேவ் அதை கிடைமட்ட சமத்துவத்தை உணர்ந்துகொள்வதாகக் கூறுகிறார், இருப்பினும் ஒரு நாட்டிற்குள் உள்ள பணக்கார மாநிலங்கள் போதுமான வளங்களை வள பற்றாக்குறை ஏழை மாநிலங்களுக்கு மாற்றுவதற்கு தானாக முன்வந்து ஒப்புக்கொள்வது சாத்தியமில்லை. அத்தகைய இடமாற்றத்தை பாதிக்கும் எதிரி மையத்தில் ஒரு வலுவான அரசியல் அமைப்பு தேவை.

கூட்டாட்சி அமைப்பின் மற்றொரு சிக்கல் வரிப் போட்டி, நாட்டின் பிற பகுதிகளிலிருந்து அதிக மூலதனம் மற்றும் வர்த்தகத்தை ஈர்ப்பதற்காக, ஒரு மாநில அரசு சில வகை வரிகளை குறைக்கலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம், இந்த கொள்கை சில நேரங்களில் பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கு பயனளிக்கும். இருப்பினும் இந்த வகை போட்டி வரி குறைப்பு என்பது மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகத்தின் சீரான ஓட்டத்தைத் தடுக்கக்கூடும்.

இது மீண்டும் வளர்ச்சியில் பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், சமூகங்களிடையே வருமான உதவிகளையும் உருவாக்கக்கூடும். இது

நவீன காலகட்டத்தில் கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பில் ஒரு நடைமுறை சிக்கலாகும்.

மையத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையிலான நிதி உறவுகள்

அதிகாரங்களின் பிரிவுகள்:

அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் பல்வேறு அடுக்குகளின் அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் தெளிவாக பட்டியலிடுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிதி அளவுகோல்களின் அடிப்படையில், மூன்று பட்டியல்கள் உள்ளன, அதாவது தொழிற்சங்க பட்டியல், மாநில பட்டியல் மற்றும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியல்.பாதுகாப்பு, தானியங்கி எரிசக்தி, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், ரயில்வே, தேசிய நெடுஞ்சாலைகள், கடல் வழிசெலுத்தல், ஏர்வேஸ், போஸ்ட் அண்ட் டெலிகிராப், நாணய மற்றும் அந்நிய செலாவணி, அந்நிய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் போன்ற கிட்டத்தட்ட 98 பாடங்கள் மத்திய அரசின் செயல்பாட்டில் அடங்கும்.

மாநில அரசின் செயல்பாடுகளில் பொது ஒழுங்கு, காவல்துறை, நீதி நிர்வாகங்கள், பொது சுகாதாரம், கல்வி, விவசாயம், காடுகள், மீன்வளம் போன்ற 70 பொருட்கள் உள்ளன. வணிக மற்றும் தொழில்துறை ஏகபோகங்கள், தொழிலாளர் தகராறுகள் போன்ற ஒரே நேரத்தில் சுமார் 57 பாடங்கள் உள்ளன. சமூக பாதுகாப்பு போன்றவை, அங்கு யூனியன் மற்றும் மாநில அரசுகள் இணைந்து செயல்பட முடியும்.

வளங்களின் விநியோகம்:

அரசியலமைப்பு 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு சட்டத்தில் உள்ள விதிகளுக்கு ஏற்ப வருவாய் ஒதுக்கீடு செயல்முறையைப் பின்பற்றியது. தொழிற்சங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் இடையிலான நிதி அதிகாரங்களை அரசியலமைப்பு தெளிவுபடுத்துகிறது. ஒரு மாநிலத்திற்கு அடிப்படையான வரி விதிக்கப்படுவது தொழிற்சங்கத்தால் விதிக்கப்படுகிறது, அங்கு உள்ளூர் தளத்தைக் கொண்டவர்கள் மாநிலங்களால் விதிக்கப்படுகிறார்கள். மாநில அல்லது ஒரே நேரத்தில் பட்டியலில் குறிப்பிடப்படாத வரிகளை விதிக்க மத்திய அரசுக்கு பிரத்யேக அதிகாரங்கள் உள்ளன.

யூனியன் அரசாங்கத்திற்கு சட்டமன்ற அதிகார வரம்பு உள்ள வரிகளை பின்வரும் நான்கு மடங்கு பிரிவுகளின் கீழ் வசதியாக வகைப்படுத்தலாம்:

(அ) மத்திய அரசால் வசூலிக்கப்பட்டு முழுமையாக தக்கவைக்கப்படும் வரி. சுங்க வரி, கார்ப்பரேஷன் வரி, தனிநபர் மற்றும் நிறுவனங்களின் விவசாய நிலத்திலிருந்து பிரத்தியேகமான சொத்துக்களின் மூலதன மதிப்பு மீதான வரி ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

(ஆ) தொழிற்சங்கத்தால் வசூலிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் வரிகள், ஆனால் வருமானம் மாநிலங்களுடன் பகிரப்படுகிறது. இந்த வகையில் விவசாய வருமானம் தவிர வேறு வருமான வரி மற்றும் இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் புகையிலை மற்றும் பிற பொருட்களின் கலால் வரிகள் மற்றும் மதுபானம் மற்றும் போதை மருந்துகள் தவிர. யூனியன் கலால் கடமைகளும் இந்த வகையின் கீழ் வருகின்றன.

(இ) தொழிற்சங்கத்தால் வசூலிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் வரிகள், ஆனால் முழு நடவடிக்கைகளும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. இந்த பிரிவில் விவசாய நிலம், முனைய வரி, ரயில்வே கட்டணங்கள் மற்றும் சரக்கு போன்றவற்றைத் தவிர்த்து அடுத்தடுத்த மற்றும் எஸ்டேட் கடமைகள் அடங்கும்.

(ஈ) தொழிற்சங்கத்தால் வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டு கையகப்படுத்தப்படும் வரி. இந்த பிரிவில் முத்திரை கடமைகள், மருத்துவ மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புகளில் கலால் வரி ஆகியவை அடங்கும்.

மானிய உதவி:

மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரி அதிகாரங்கள் அவற்றின் செலவினங்களை பூர்த்தி செய்ய போதுமானதாக இல்லை என்ற உண்மைகளை அரசியலமைப்பு தெளிவாக அங்கீகரிக்கிறது. கட்டுரைகள் 275, சமூக சேவைகள் மற்றும் நலன்புரி நடவடிக்கைகளை வழங்குவதில் மாநில அரசுகளின் முக்கிய மடங்கு செலவினங்களை பூர்த்தி செய்ய மானிய உதவி வடிவத்தில் மாநிலங்களுக்கு கூடுதல் உதவி தேவை என்பதை தெளிவாக குறிப்பிடுகிறது. உதவிக்கான மானியங்கள் முதன்மையாக மாநிலத்தின் தேவைகளின் அடிப்படையில் வழங்கப்படுகின்றன. வழக்கமாக இது மாநிலங்களின் வருவாய் மற்றும் செலவினங்களுக்கிடையிலான இடைவெளியைக் குறைக்க அல்லது வளங்களில் பிராந்தியங்களுக்கு இடையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றுவதற்காக வழங்கப்படுகிறது.

கடன்கள்:

மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் வளங்களை திரட்ட உள்நாட்டில் கடன் வாங்குகின்றன. அரசியலமைப்பின் 292 வது பிரிவு இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தின் பாதுகாப்பின் பேரில் கடன் வாங்க இந்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. பிரிவு 293 இன் கீழ், சில நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டு மத்திய அரசிடமிருந்து கடன் வாங்க மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு. மத்திய அரசிடமிருந்து நிலுவையில் உள்ள கடன்கள் இல்லாவிட்டால், மூலதன சந்தையில் அரசு சுயாதீனமாக கடன்களை மிதக்க முடியும்.

இந்திய நிதி ஆணையம்

1951ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 280ஆம் பிரிவின்படி குடியரசுத் தலைவரால் நிறுவப்பட்டது. நடுவண் அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் இடையேயான நிதிப் பகிர்தலை வரையறுக்க இந்த அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. 1951ஆம் ஆண்டின் நிதி ஆணையச் சட்டம் இவ்வமைப்பின் உறுப்பினர்களின் தகுதிகள், நியமித்தல் வரன்முறை, பதவிக்காலம் மற்றும் அதிகாரங்களை வரையறுத்துள்ளது. அரசியலமைப்பின்படி ஒரு தலைவரையும் நான்கு உறுப்பினர்களையும் கொண்ட நிதி ஆணையம் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை அமைக்கப்பட வேண்டும்.

இந்திய நிதி ஆணையம்

அமைப்பு மேலோட்டம்

அமைப்பு	நவம்பர் 22, 1951
ஆட்சி எல்லை	 இந்திய அரசு
தலைமையகம்	புதுதில்லி

அரசியலமைப்பின் 280 வது பிரிவின் கீழ் ஜனாதிபதியால் ஒரு நிதி ஆணையம் ஐந்தாண்டுகள் அமைக்கப்படுகிறது. அதன் முக்கிய பணி, மத்திய அரசு விதிக்கும் வரிகளை மாநிலங்களுடன் எவ்வாறு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை பரிந்துரைப்பது. இந்த பரிந்துரைகள் ஐந்து

வருட காலத்தை உள்ளடக்கியது. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு மானிய உதவிகளை மையம் வழங்க வேண்டிய விதிகளையும் ஆணையம் வகுக்கிறது. மாநிலங்களின் வளங்களை அதிகரிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளையும், பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளின் வளங்களை நிரப்புவதற்கான வழிகளையும் பரிந்துரைக்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்பில் திட்டமிடப்பட்ட கூட்டாட்சி கட்டமைப்பின் கீழ், வரிவிதிப்பு அதிகாரங்கள் பெரும்பாலானவை மையத்திடம் உள்ளன, ஆனால் பெரும்பான்மையான செலவுகள் மாநிலங்களால் செய்யப்படுகின்றன. அத்தகைய கூட்டாட்சி கட்டமைப்பிற்கு மையத்திலிருந்து வளங்களை மாற்ற வேண்டும், இது வருமான வரி மற்றும் கலால் மற்றும் சுங்கம் போன்ற மறைமுக வரி போன்ற பெரிய வரிகளை மாநிலங்களுக்கு வசூலிக்கிறது மற்றும் வசூலிக்கிறது. கூட்டாட்சி அரசாங்கங்களைக் கொண்ட கனடா மற்றும் ஆஸ்திரேலியாவும் இதேபோன்ற வரி பகிர்வு முறையைக் கொண்டுள்ளன.

கமிஷன் மற்ற நிதி சிக்கல்களையும் ஆராய

குறிப்பிட்ட நிதிப் பிரச்சினைகள் குறித்து ஆலோசனைகளை வழங்குமாறு அரசாங்கம் ஆணையத்திடம் கேட்கலாம்.

உதாரணமாக, மானியங்களின் அளவைப் பற்றி வேண்டுமென்றே சிந்திக்கவும், கொள்கை ஏற்ற இறக்கங்களிலிருந்து குடிநீர், நீர்ப்பாசனம், மின்சாரம் மற்றும் பொதுப் போக்குவரத்து போன்ற பொது பயன்பாட்டு சேவைகளின் விலையை நிர்ணயிப்பதற்கான சட்டரீதியான நடவடிக்கைகளை ஆராயவும் 14 வது நிதி ஆணையத்தை அரசாங்கம் கேட்டுள்ளது. புதிய ஆணையம் ஜிஎஸ்டியின் தாக்கத்தையும் கவனித்து வருவாய் இழப்பு ஏற்பட்டால் மாநிலங்களுக்கு ஈடுசெய்ய ஒரு வழிமுறையை பரிந்துரைக்கும்.

கமிஷனின் பரிந்துரைகளின் சக்தி

அரசியலமைப்பு நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளை அன்றைய அரசாங்கத்துடன் கட்டுப்படுத்தவில்லை. எவ்வாறாயினும், வருவாயைப் பகிர்வதைப் பொருத்தவரை அரசாங்கங்கள் பொதுவாக பரிந்துரைகளின்படி செல்கின்றன என்பதற்கு ஒரு வலுவான முன்மாதிரி உள்ளது. யூனியன் வரி மற்றும் கடமைகள் மற்றும் மானிய உதவி வழங்கல்

தொடர்பான இந்த பரிந்துரைகள் பொதுவாக ஜனாதிபதி உத்தரவால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன.

பன்னிரண்டாவது நிதி ஆணையம்

யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையில் மாற்றத்தக்க வரிகளின் நிகர வருமானத்தை விநியோகிப்பது குறித்த பரிந்துரைகளை வழங்குவதற்காக இந்தியாவின் **பன்னிரண்டாவது நிதி ஆணையம்** நவம்பர் 1, 2002 அன்று நியமிக்கப்பட்டது. இந்த ஆணையத்திற்கு இந்தியாவின் மூத்த பொருளாதார நிபுணர் சி.ரங்கராஜன் தலைமை தாங்கினார் . கமிஷன் தனது அறிக்கையை 30 நவம்பர் 2004 அன்று சமர்ப்பித்தது மற்றும் 2005-10 வரையிலான காலத்தை உள்ளடக்கியது.

உறுப்பினர்கள்

ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்கள்: ^{III}

- டாக்டர் சி.ரங்கராஜன் , தலைவர்
- ஸ்ரீ டி.ஆர்.பிரசாத் , ஐ.ஏ.எஸ் (ஓய்வு பெற்றவர்)
- பேராசிரியர் டி.கே.ஸ்ரீவஸ்தவா
- பகுதி நேர உறுப்பினரான ஸ்ரீ சோம் பால் 14 மே 2004 அன்று ராஜினாமா செய்தார்
- பகுதி நேர உறுப்பினர் டாக்டர் சங்கர் என். ஆச்சார்யா , ஜூலை 2, 2004 முதல் சோம் பாலுக்கு பதிலாக

விதிமுறைகள்

பின்வரும் விஷயங்களில் பரிந்துரைகளை வழங்க ஆணையம் கேட்கப்பட்டது:

1. அரசியலமைப்பின் அத்தியாயம் 1 பகுதி 12 இன் கீழ் பிரிக்கப்பட வேண்டிய தொழிற்சங்கத்திற்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையிலான வரிகளின் நிகர வருவாயின் விநியோகம்.
2. மாநிலத்தில் உள்ள நகராட்சிகள் மற்றும் பஞ்சாயத்துகளின் வளங்களை கூடுதலாக வழங்க மாநிலங்களின் நிதி ஆணையம் பரிந்துரைத்ததன் அடிப்படையில் மாநிலங்களின் ஒருங்கிணைந்த நிதியை அதிகரிக்க தேவையான கொள்கைகள்.

சிபாரிசு செய்வதில், இது குறித்து பணம் செலுத்தும்படி கமிஷனிடம் கேட்கப்பட்டது

1. 2003-04 ஆம் ஆண்டின் இறுதிக்குள் பெறக்கூடிய மொத்த வரி மற்றும் வரி அல்லாத அடிப்படையில், ஏப்ரல் 1, 2005 முதல் ஐந்தாண்டுகளுக்கு மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசாங்கத்தின் வளங்கள்.
2. மத்திய அரசின் வளங்களின் கோரிக்கை, குறிப்பாக சிவில் நிர்வாகம், உள் பாதுகாப்பு, பாதுகாப்பு, கடன் சேவை மற்றும் பிற உறுதியான செலவுகள் மற்றும் பொறுப்புகள் ஆகியவற்றிற்கான செலவுகளின் தேவை.

முக்கிய பரிந்துரைகள்

- **பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மை** - மையம் மற்றும் மாநிலங்களுக்கான மொத்த நிதிப் பற்றாக்குறை மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 3% ஆகவும் , மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் மொத்த வரி-மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியின் விகிதம் 2009-10 ஆம் ஆண்டில் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் 17.6% ஆக உயர்த்தப்பட வேண்டும். வருவாய் சென்டர் & இணைந்து மாநிலங்களில் பற்றாக்குறை 2008 0% நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது
- **யூனியன் வரி விநியோகம்** - சர்க்கரை , ஜவுளி மற்றும் புகையிலை மீது மாநிலங்கள் விற்பனை வரி விதித்தால் மொத்த மாற்றத்தக்க மத்திய வரிகளில் மாநிலங்களின் மொத்த பங்கு 30.5% ஆகவும், மாநிலங்களின் பங்கு 29.5% ஆகவும் குறையும் .
- **உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான மானியங்கள்** - 2005-09 காலகட்டத்தில் மாநிலங்களுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்க வேண்டிய மொத்த மானியம் முறையே ரூ .20000 கோடி மற்றும் ரூ .5000 கோடி.
- **பேரழிவு நிவாரண நிதி** - முந்தைய திட்டங்களில் இருந்ததைப் போலவே பேரழிவு நிவாரண நிதி திட்டமும் தொடரும். மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் 75: 25 என்ற விகிதத்தில் பங்களிப்பு செய்கின்றன. 2005-10 காலப்பகுதியில் நிதியின் அளவு ரூ .21333 கோடியாக இருக்கும்.
- **மாநிலங்களுக்கான உதவித்தொகை** - 2005-10 காலப்பகுதியில், மொத்தம் 56856 கோடி ரூபாய் திட்டமற்ற வருவாய் பற்றாக்குறை மானியம் 15 மாநிலங்களுக்கு பரிந்துரைக்கப்படுகிறது, மேலும் கல்வி ரீதியாக பின்தங்கிய 8 மாநிலங்களுக்கு மொத்தம் 10172 ரூபாய் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. சாலைகள் மற்றும் பாலங்கள் கட்டுவதற்கு ரூ .15000 கோடி மானியம் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது , இது மாநிலங்களின் சாதாரண செலவினங்களுக்கு கூடுதலாக உள்ளது, அதே நேரத்தில் பொது கட்டிடங்கள் , காடுகள் , பாரம்பரிய பாதுகாப்பு மற்றும் மாநிலங்களின் குறிப்பிட்ட தேவைகளை பராமரிக்க மாநிலங்களுக்கு பரிந்துரைக்கப்படும் மானியங்கள் ரூ. 500 கோடி, ரூ .100 கோடி, ரூ .625 கோடி, ரூ .7100 கோடி.

UNIT:5

வரவுசெலவுத் திட்டம்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 112ன் படி, ஒரு ஆண்டின் பட்ஜெட்டில், அரசாங்கத்தின் அந்த ஆண்டிற்கான வரவு மற்றும் செலவினங்களின் மதிப்பீட்டிற்கான அறிக்கையை அளிப்பது. வரவு - செலவு திட்டத்தை நிர்ணயிப்பது யார்? வரவு - செலவு திட்டத்தை நிர்ணயிப்பது யார்? பட்ஜெட்டானது, நிதியமைச்சகம், நிதி ஆயோக் மற்றும் செலவு அமைச்சகங்கள் சம்மதப்பட்ட ஆலோசனை செயல்முறை மூலம் உருவாக்கப்படுகிறது. அமைச்சகங்களின் கோரிக்கைகளுக்கு ஏற்ப, திட்டமிட்டுச் செலவு செய்வதற்கு நிதியமைச்சகம் வழிகாட்டியாகச் செயல்படுகிறது. நிதியமைச்சகத்தில் உள்ள பொருளாதாரத் தொடர்புகள் துறை பட்ஜெட் பிரிவானது, வரவு - செலவு திட்டத்தினை ஒருங்கிணைந்து தயாரிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது. பட்ஜெட் எப்படி உருவாக்கப்படுகிறது? பட்ஜெட் எப்படி உருவாக்கப்படுகிறது? பட்ஜெட் பிரிவானது, அனைத்து ஒன்றிய அமைச்சகங்கள், யூனியன் பிரதேசங்கள், தன்னாட்சி அமைப்புகள், துறைகள் மற்றும் பாதுகாப்புத் துறைகளுக்கு அடுத்த ஆண்டின் மதிப்புகளின்படி ஒரு அறிக்கையை வெளியிடுகிறது. அதன் பின்னர், அமைச்சகங்கள் மற்றும் துறைகள் தங்களது கோரிக்கைகளை அரசிற்கு அனுப்பும், பின்னர் அமைச்சகங்கள் மற்றும் நிதியமைச்சகத்திற்கு இடையே விரிவான விவாதங்கள் நடைபெறும். அதே சமயத்தில், பொருளாதாரத்துறை மற்றும் வருவாய் துறையானது, விவசாயிகள், வர்த்தகர்கள், அந்நிய நிதிநிறுவனங்கள், பொருளாதார நிபுணர்கள், சிவில் குழுக்கள் மற்றும் பங்குதாரர்களைச் சந்தித்துக் கேட்டறிந்த தங்கள் கருத்துக்களையும் முன்னின்று கூறவேண்டும். பட்ஜெட்டிற்கு முந்திய கூட்டத்திற்குப் பிறகு? பட்ஜெட்டிற்கு முந்திய கூட்டத்திற்குப் பிறகு? பட்ஜெட்டிற்கு முந்திய கூட்டம் முடிவடைந்துவிட்டால், வரித் திட்டங்கள் சார்ந்த இறுதி முடிவுகள் நிதியமைச்சரால் எடுக்கப்படும். பின்னர், பிரதமர் முன்னிலையில் இந்தத் திட்டங்கள் விவாதிக்கப்பட்டு, வரவு-செலவு திட்டமானது நிலை நிறுத்தப்படும். பட்ஜெட் தாக்கல் பட்ஜெட் தாக்கல் அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையின்படி, சபாநாயகர் பட்ஜெட் தாக்கல் செய்யும் தேதியினை ஒப்புக்கொண்ட பின் லோக்சபா செயலகத்தின் பொதுச் செயலாளர், ஜனாதிபதியிடம் ஒப்புதல் வாங்குகிறார். பட்ஜெட்டின் முக்கிய மதிப்பீடுகள் மற்றும் திட்டங்களை நிதியமைச்சர் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். நிதியமைச்சர், பட்ஜெட்டை தாக்கல் செய்யும் முன் தன்னுடைய 'அமைச்சரவை சுருக்கம்' மூலம் அமைச்சரவையில் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது. 'ஆண்டு நிதி அறிக்கை' மத்திய நிதி அமைச்சர் உரையாற்றிய பின் மாநிலங்களவையில் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது. பட்ஜெட் தினத்தன்று காலையில், பிரதமர் மற்றும் நிதி அமைச்சர் ஒப்புதல்

அளித்த பின் குடியரசுத் தலைவரிடம் ஒப்புதல் பெறப்படுகிறது. செயல்முறை செயல்முறை பகுதி 1 - நாட்டின் பொதுவான பொருளாதாரக் கணக்கெடுப்பு மற்றும் நாட்டின் கொள்கை அறிக்கைகளைக் கொண்டது பகுதி 2 - வரித் திட்டங்கள் அடங்கியது 'ஆண்டு நிதி அறிக்கை' மத்திய நிதி அமைச்சர் உரையாற்றிய பின் மாநிலங்களவையில் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது. பட்ஜெட் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அன்று எந்த விவாதமும் நடைபெறுவதில்லை. பட்ஜெட் எவ்வாறு நிறைவேற்றப்படுகிறது .வரவு-செலவு திட்ட விவாதமானது இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிந்துள்ளது. 1. பொது விவாதம் 2. விரிவான விவாதம் பொது விவாதம் பொது விவாதம் பட்ஜெட் தாக்கல் செய்த ஓரிரு நாட்களுக்குப்பின், மாநிலங்களவையில் 2-3 நாட்களுக்குப் பொதுவான விவாதம் நடைபெறும். நிதி அமைச்சர் பதிலளித்த பின் விவாதம் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறது. நிதி ஆண்டில் ஆரம்ப மாதங்களில் ஏற்பட்ட செலவினங்களைச் சரிக்கட்ட வாக்கெடுப்பு மூலம் பாராளுமன்றத்தில் கருத்துக்கள் பெறப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கால அவகாசத்தில் சபை ஒத்தி வைக்கப்படுகிறது. விரிவான விவாதம் விரிவான விவாதம் இடைவேளையின் போது மானியங்கள் பற்றிய கோரிக்கைகள் உரிய நிலைக் குழுக்களால் ஆராயப்படுகிறது. இந்தக் கோரிக்கைகள் ஆலோசனைக் கூட்டத்தின் முடிவில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. எந்த ஒரு உறுப்பினரும் பின்வரும் மூன்று இயக்கங்கள் மூலம் தங்களது கோரிக்கைகளைப் பெற முடியும். 1) கொள்கை குறைப்பு ஒப்புதலின்மை 2) பொருளாதாரம் குறைப்பு 3) டோக்கன் குறைப்பு மானியங்கள் பற்றிய கோரிக்கைகள் மீதான விவாதத்தின் கடைசி நாளில், நிலுவையில் உள்ள கோரிக்கைகளுக்குச் சபாநாயகர், சபையில் வாக்கெடுப்பை முன்வைக்கிறார். பட்ஜெட் இயற்றம் பட்ஜெட் இயற்றம் மானியக் கோரிக்கைகளுக்குப் பின், மக்களவையில் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்ட பின் ஒதுக்கீட்டுச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தியாவின் திரட்டு நிதியிலிருந்து எடுத்துச் செலவிட அரசு, அதிகாரங்களை வழங்குகிறது. பாராளுமன்றத்தில் ஒதுக்கீட்டுச் சட்டத்தின் மூலம் நிதி மசோதா கருதப்பட்டு நிறைவேற்றப்படுகிறது. நிதி மசோதா இரு அவைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு 75 நாட்களுக்குள் ஜனாதிபதியிடம் அனுமதி பெறப்பட்டு நிறைவேற்றப்படுகிறது. நிதி மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டு, ஜனாதிபதி கையெழுத்திட்ட பின் வரவு-செலவு திட்ட செயலாக்கம் முடிவடைகிறது.

அரசாங்க வரவுசெலவுத் திட்டம் என்பது வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கையாகும், இது மதிப்பிடப்பட்ட அரசாங்க செலவினங்கள் மற்றும்

எதிர்வரும் நிதியாண்டிற்கான அரசாங்க வருவாய்கள் அல்லது வருவாய்களை கோட்டுக் காட்டுகிறது. இந்தியாவின் முதல் பட்ஜெட் 1860 பிப்ரவரி 18 அன்று ஜேம்ஸ் வில்சன் சமர்ப்பித்தார். பிசி மஹலானோபிஸ் இந்திய பட்ஜெட்டின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

பட்ஜெட்டுகள் மூன்று வகைகளாகும்

1. சமச்சீர் பட்ஜெட்
2. உபரி பட்ஜெட்
3. பற்றாக்குறை பட்ஜெட்.

பட்ஜெட்டில் இந்த மூன்று வகையான சுருக்கமான விளக்கங்கள்:

நடுநிலை வரவு செலவுத்திட்டம்;

நடுநிலை வரவு செலவுத்திட்டத்தை ஒரு அரசாங்க பட்ஜெட் மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அரசாங்க செலவினம் ஒரு குறிப்பிட்ட நிதி ஆண்டில் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது அரசாங்கம் ரசீதுகள் சமமாக இருந்தால் நடுநிலை வரவு செலவுத்திட்டத்தை என்று கூறப்படுகிறது.

பல கிளாசிக்கல் பொருளாதார வல்லுநர்களால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட இந்த வகை பட்ஜெட் "வழிமுறைகளுக்குள் வாழ்வது" என்ற கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அரசாங்கத்தின் செலவு அவர்களின் வருவாயை விட அதிகமாக இருக்கக்கூடாது என்று அவர்கள் நம்பினர். ஒரு சீரான பொருளாதாரத்தை அடைவதற்கும் நிதி ஒழுக்கத்தை பேணுவதற்கும் ஒரு சிறந்த அணுகுமுறை என்றாலும், ஒரு சீரான பட்ஜெட் பொருளாதார மந்தநிலை அல்லது பணவாட்டத்தின் போது நிதி ஸ்திரத்தன்மையை உறுதிப்படுத்தாது. கோட்பாட்டளவில், மதிப்பிடப்பட்ட செலவினங்களையும் எதிர்பார்த்த வருவாயையும் சமநிலைப்படுத்துவது எளிது, ஆனால் நடைமுறைச் செயலாக்கத்திற்கு வரும்போது, அத்தகைய சமநிலையை அடைவது கடினம்.

சமப்படுத்தப்பட்ட பட்ஜெட்டின் சிறப்புகள்: வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தப்பட்டால், பொருளாதார ஸ்திரத்தன்மையை உறுதி செய்கிறது. அரசாங்கம் விவேகமற்ற செலவினங்களிலிருந்து விலகுவதை உறுதி செய்கிறது.

சமப்படுத்தப்பட்ட பட்ஜெட்டின் குறைபாடுகள் : மந்தநிலை நேரங்களில் இயலாது மற்றும் வேலையின்மை போன்ற பிரச்சினைகளுக்கு எந்த தீர்வையும் வழங்காது. குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் இது பொருந்தாது, ஏனெனில் இது பொருளாதார வளர்ச்சியின் வரம்பைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. பொது நலனுக்காக அரசாங்கம் செலவிடுவதை கட்டுப்படுத்துகிறது.

சர்ப்ளஸ் பட்ஜெட் :

சர்ப்ளஸ் பட்ஜெட் ஒரு குறிப்பிட்ட நிதியாண்டில் எதிர்பார்க்கப்படும் அரசாங்க வருவாய் மதிப்பிடப்பட்ட அரசாங்க செலவினங்களை விட அதிகமாக இருந்தால் அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டம் உபரி பட்ஜெட் என்று கூறப்படுகிறது. இதன் பொருள், வரி விதிக்கப்படுவதால் அரசாங்கத்தின் வருவாய் பொது நலனுக்காக அரசாங்கம் செலவிடும் தொகையை விட அதிகமாகும். ஒரு உபரி பட்ஜெட் ஒரு நாட்டின் நிதி செல்வத்தை குறிக்கிறது. மொத்த தேவையை குறைக்க பணவீக்க நேரங்களில் இதுபோன்ற பட்ஜெட்டை செயல்படுத்த முடியும். பற்றாக்குறை பட்ஜெட் ஒரு குறிப்பிட்ட நிதியாண்டில் மதிப்பிடப்பட்ட அரசாங்க செலவினம் எதிர்பார்க்கப்படும் அரசாங்க வருவாயை விட அதிகமாக இருந்தால் அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டம் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் என்று கூறப்படுகிறது. இந்தியா போன்ற வளரும் பொருளாதாரங்களுக்கு இந்த வகை பட்ஜெட் மிகவும் பொருத்தமானது. மந்தநிலையின் போது குறிப்பாக உதவியாக இருக்கும்.

பற்றாக்குறை பட்ஜெட்:

பற்றாக்குறை பட்ஜெட் கூடுதல் தேவையை உருவாக்க உதவுகிறது மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி விகிதத்தை அதிகரிக்க உதவுகிறது. இங்கே, வேலைவாய்ப்பு விகிதத்தை மேம்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் அதிக செலவு செய்கிறது. இது பொருளாதாரம் புத்துயிர் பெற உதவும் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளுக்கான தேவை அதிகரிக்கும். அரசாங்கம் இந்த தொகையை பொது கடன் மூலம் (அரசாங்க பத்திரங்களை வழங்குவதன் மூலம்) அல்லது அதன் திரட்டப்பட்ட இருப்பு உபரியிலிருந்து விலகுவதன் மூலம் ஈடுகட்டுகிறது. ஒரு பற்றாக்குறையின் பட்ஜெட்டுகள் பொருளாதார மந்தநிலையின் போது வேலையின்மை போன்ற பொது கவலைகளை நிவர்த்தி செய்ய உதவுகிறது. பொது நலனுக்காக அரசாங்கத்தை செலவிட உதவுகிறது. ஒரு பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டின் குறைபாடுகள் அரசாங்கத்தின் துல்லியமற்ற செலவினங்களை ஊக்குவிக்க முடியும். கடன்களைக் குவிப்பதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் மீது சுமையை அதிகரிக்கிறது.

பட்ஜெட் கருவிகளின் நோக்கம்:

1. வருவாய் மற்றும் செலவினங்களின் முன்னறிவிப்பை வழங்கவும். சில உத்திகள், நிகழ்வுகள் மற்றும் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டால் ஒரு வணிக எவ்வாறு நிதி ரீதியாக செயல்படக்கூடும் என்பதற்கான மாதிரியை உருவாக்குவதன் மூலம் இது அடையப்படுகிறது.
2. முன்னறிவிப்புக்கு எதிராக அளவிட வணிகத்தின் உண்மையான நிதி செயல்பாட்டை இயக்கவும்.
3. ஒரு திட்டம் , திட்டம் அல்லது செயல்பாட்டிற்கான செலவுக் கட்டுப்பாட்டை நிறுவுங்கள் .

பட்ஜெட்டை நிதி அமைச்சின் பொருளாதார விவகாரங்கள் துறை ஆண்டுதோறும் தயாரிக்கிறது. நிதி அமைச்சர் பட்ஜெட் தயாரிக்கும்

குழுவின் தலைவராக உள்ளார். தற்போதைய இந்திய நிதியமைச்சர் நிர்மலா சீதாராமன் . வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் கூடுதல் மானியங்கள் உள்ளன , அரசியலமைப்பு இயந்திரங்களின் தோல்வி குறித்து ஜனாதிபதியின் பிரகடனம் ஒரு மாநிலம் அல்லது ஒரு யூனியன் பிரதேசத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கும்போது, அத்தகைய மாநிலத்தின் பட்ஜெட்டை தயாரித்தல்.